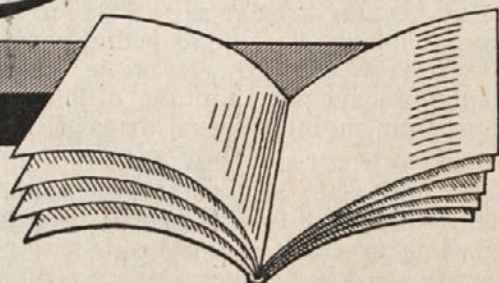

CVETJE

XLVII.
LJUBLJANA

1930 - VIII.
AVGUST

P. KRIZOSTOM:

Marijo so kronali.

Božja Mati je umrla ...
V svetem hrepenenju
zemlja je srce odprla:
„Ali boš v moje kraljestvo prišla,
vélika Sestra, sveta Gospa?“

Angeli ob grobu so klečali
in plákali za njo:
„Ali bo v zemlji strohnelo
tvoje blagoslovljeno telo?“

Tisto noč so cvetke bele
ob grobu svetem zadehtele
in čezenj Kristus se je sklonil
in dahnil vanj neslišno:
„Mati“

In prišla je v luči zlati
iz grobne temine.
Angeli so jo obdali
in v nebesa odpeljali.

Rajski kori so zavriskali:
„Naša Gospa, naša Kraljica!“

In so Marijo kronali.

Porcijunkula.

Nisem še Abrahama videl. Zato ne morem govoriti kot starček, ki že pred kakim osmim križem sapo lovi in misli na dneve, ki so bili. Spomini takega starčka so vedno zanimivi. Včasih, tako se navadno začenjajo, da včasih, ko sem bil še mlad, je bilo vse drugače. A če se jaz spomnim na porcijunkulo, bi lahko ravno tako začel. Včasih, še kar jaz pomnim, je bila vse kaj drugega, kot je danes.

Bilo je prvo leto mojega redovnega življenja, tam doli v dolenski metropoli, kjer Krka tako leno teče, kakor bi se pomišljala, če je na pravi poti. Že v tem stoletju je bilo. Pa je prišla porcijunkula. Kakor čebele ob ajdovi paši je vrvelo v samostanski cerkvi in pred cerkvijo ven in notri. Če sem pogledal s pevskega kora, se mi je zdelo kakor da bi bila sv. Uršula z 10.000 devicami priromala vanjo. Belokranjice so bile najčastnejše zastopane.

In še pozneje, na idilično lepi Kostanjevici pri Gorici. Kako je ta dan oživela, dasi je žgalo in parilo, da se je še kamenje potilo. Od vseh strani so prišli, planjavci, Brici in celo Furlani. Trikrat bi bili napolnili „Kapelo“, ki ji ni bilo para na Goriškem. Saj oni imajo po italijanskem vplivu že od nekdanj neko posebno spoštovanje do porcijunkule. Čas so tudi imeli, ker trta in „sirk“ sta sama zadelavala.

Danes pa, kaj je porcijunkula? Nekdaj sloveča božja pot, ki leto za letom bolj sameva na gori in se pogreza v zgodovino. Pobožni ženski spol starejšega vernega rodu, tretjerednice, služkinje iz podeželskih Marijinih vrtov, ki so prišle v mesto za zaslužkom, te še romajo v cerkev in iz cerkve, pa zopet nazaj, ter nabirajo porcijunkulske odpustke. Mlajši, zlasti mestni rod, celo ženski, ima tako malo smisla zanje, kot kmetska nevesta naših dni za kolovrat, ki so ji ga vsled stare navade morda še priložili bali.

Kajne malo smešno zveni to. A je žal resnično. Apetita ni več po duhovnih dobrotah, zato tudi po duhovnih odpustkih ne. In to je slabo. Če kdo nima apetita po telesni hrani, ki jo ima pred seboj, je znamenje da je telesno bolan, naj že ve kaj mu manjka, ali ne. Kdor nima apetita po duhovni hrani, v našem slučaju po odpustkih, je prav tako gotovo dušno bolan, dasi se morda ne zave, kaj mu ni prav. Jaz pa vem, kaj mu manjka, oz. česa ima preveč. Prevelik materijalist je. Sv. Pavel je še bolj podomače povedal, ko je dejal, da zato, ker je njih bog trebih. Kot tak ima kajpada za vse druge odpustke več smisla, kot za take duhovne, kakor so porcijunkulski.

To je nedvomno glavni vzrok, da je porcijunkula celo v teh malo letih tako nazadovala. So še drugi vzroki. Med njimi gotovo ni zadnji ta, ker je tega dragocenega blaga v izobilju. Se je že težko spoznati v pragozdu raznih popolnih odpustkov. Tudi porcijunkul imamo že celo vrsto. Ne mislim s tem kaj cerkve kritizirati. Mati je. Mati je napram otrokom vedno odprtih rok, na stežaj odprtih bi dejal. Če otroci njeno dobroto zlorablajo, sebe obsojajo kot nevhvaležne in lahkomišljene, ona ostane dobra.

Kdo naj ve, če ne ona, da je Bog tudi neskončna pravica in ne samo neskončna dobrotar. Če nam je v tem življenju bolj dober kot pravičen, s tem še ni rečeno, da je tak sam na sebi. Bil bi enostranski. Enostranost pa ne more biti božja lastnost, pravega Boga ne. Njegova pravica ni človeška pravica, kateri človek lahko uide. Ona ima čas še v večnosti

Marijino kronanje.

(Pinturichio.)

izpregovoriti. Zato tukaj pusti prvo besedo dobroti. In ker cerkev ve, da je strašno pasti v roke božje pravice, zato svoje otroke, ki nimajo več smisla za pokoro, z odpustki zasiplje, da bi se vsaj z neskončnim Kristusovim zasluženjem okoristili, predno zagrmi nad njimi poziv večnega Sodnika: Daj odgovor od svojega hiševanja! Ona ve, kako bodo takrat njeni otroci trepetali, ve, kaj jih čaka, če tu ne plačajo svojega dolga. Ker vse to ve in ima materinsko srce zanje, bi jih rada pravočasno obvarovala te nesreče. Zato je tako darežljiva z odpustki.

Žal, da njeni otroci tega ne spoznajo. Spoznajo pa zato ne, ker so pravi pojem greha izgubili. Kaj je njenim otrokom naših dni greh, celo smrtni greh. Še po omotici njegovega uživanja, še takrat, ko se ga izpoveduje, se marsikdo smeje. Kako naj tak ve, kaj je greh. Zato pa misli, da je s par Očenaši pokore vse opravljeno, vsi računi poravnani. V začetku ni bilo tako. Ko je bila še v navadi večletna a celo javna pokora, posti ob kruhu in vodi, dolga, naporna spokorna romanja v posebni uniformi in podobno, takrat so ljudje na svoji koži čutili, kaj je greh ter imeli smisel za pokoro in odpustke. Tudi v tej strogosti je Cerkev popuščala, dokler ni popustila do sedanje miline. A zopet ne zato, ker bi med tem prišla do spoznanja, da greh ni res tak grozna pošast, kakor je prvotno mislila. Ne, ona ni pojma greha prav nič spremenila. Še vedno uči, da je greh, smrtni greh neskončno razžaljenje božje, ozirom na žaljenega, žaljenje, ki zasluži poleg večne tudi časno kazen. Večno kazen mu z grehom v zakramentu sv. pokore odpušča in del časnih kazni. A ona bi rada, da bi vse tukaj plačal, kar se je zadolžil, ker ve, kaj se pravi v večnosti plačevati. Če pa noče, če misli, da bo po smrti za to bolj čas, ga sicer pomiluje radi njegove slepote, a mu skesanemu odpušča greh in večno kazen, glede časne ga pa prepušča onstranski božji pravici, če se noče okoristiti z njegovo tostransko dobroto.

O, ta slepota človeških otrok! Če bi kdo med vojsko, ko je bilo papirnatih kron za senene vozove, ne hotel svojih dolgov plačati, češ, jih bom rajši po vojski, ko bo denar zopet zrasel, bi mu vsak rekel: Bedak! So morda kaj bolj pametni tisti, ki bodo rajši v žgočem ognju vic jokaje plačevali svoje dolgove, ki bi jih na dan porcijunkule lahko igraje poravnali. Kako bi Cerkev ne bila žalostna takih zaslepljenih in lahko-mišljenih otrok!

Ali hočeš biti med njimi tudi ti, ki to bereš? Če na vsak način hočeš, ti pač ne morem ubraniti. Saj ti niti Cerkev ne more, kakor bi v svoji materinski ljubezni rada. Prosto voljo imaš. A če ti bo kdo rekel: Bedak, jaz ti ne bom, kar lepo spravi. Ti pa, ki nisi še s tako slepoto udarjen, ampak si ohranil še nekaj človeške, če že ne krščanske mo-drosti, ne hodi mimo bogatega zlatega rudnika, ki ti je za porcijunkulo odprt. Grabi in zajemaj z obema rokama, na široko in globoko, da se boš enkrat z brzim vozil v večno domovino, ki na postaji Vice ne bo obstal, vsaj za dolgo ne. Takrat, ko se boš tam mimo vozil in videl, morda tudi malo skusil, kako se tam plačuje dolg, mi boš povedal, če sem prav vedel, kaj je porcijunkula, ali ne.

Ne pozabite! Pri nabiranju poreijunkulskih odpustkov je treba za vsakega moliti 6 Očenašev, Češčenamarij in Čast, ki se ne dajo s kako drugo molitvijo nadomestiti.

Sv. Avguščina življenje in delo.

Ob 1500 letnici njegove smrti.

Letos se je vršil meseca maja v Kartagini svetovni mednarodni evharistični shod, po številu že trideseti. Vršil se je namenoma na posevčenih tleh mesta Kartagine, ki so oškropljena z mučeniško krvjo. Istočasno pa so proslavili 1500 letnico smrti velikega škofa, slovečega pisatelja in svetnika Avrelija Avguščina.

Proslavlja ga celi svet in z največjim občudovanjem pišejo o njem največji te zemlje. Zato je primerno, da se tudi mi spomnimo njegovega življenja in njegovega dela.

Avrelij Avguščin je bil rojen 13. nov. 354 v mestu Tagaste v Numidiji. Oče z imenom Patricij je bil po svojem verskem prepričanju pogan, mati Monika pa globokoverni kristjana.

Kot otrok je kazal neverjetno nadarjenost, razsodnost in bistroumno duhovitost. V deških letih je bil tudi katehumen — toda njegovo življenje v mladeniških letih govori, da se ni zavzel, da bi bil postal dober kristjan. Prva leta študija je preživel v Tagaste in Madaura, l. 371. pa je odšel na vseučilišče v Kartagino. Tu se je pričelo tisto življenje, ki ga pozneje Avguščin v svoji najlepši knjigi „Izpovedi“ tako bridko obžaluje. Bil je lahkomišeln in lahkoživ — igra in vino in razigrana ljubezen, ki ne vpraša ne kod in ne kam — to je slika tistih let. Vendar pa moramo pristaviti, da svojega študija ni zanemarjal, zakaj že l. 374. ga srečamo v Tagaste in kmalu za tem v Kartagini sami, kako nastopa komaj dvajsetleten kot sijajen govornik in kot učitelj govorništva. Skozi devet let nekako ostane v Kartagini. Medtem je že prestopil v versko ločino Manihejcev. L. 383. pa odhaja v Rim in ne dolgo za tem se preseli v Milan, kjer je zasedel stolico govorništva.

V tem razdobju doživlja Avguščin trde boje v svoji notranjosti. Strašna žeja po miru, po luči, ki bi bila trajna ga muči. Ljubezen ga je opajala — pa ne umirila, strast ga je omamljala, toda grenkoba za tem je bila tako bridka, in vsi tisti nauki, ki se jih je tako oklepal, se mu zde plehki in tako prazni.

Tedaj posluša Avguščin, sam že priznan govornik — drugega govornika, ki mu moč besede ne blesti v prekrasno vezanih periodah, temveč — v resnici, ki prepričuje. Avguščin — posluša Ambroža.

In znova zasvetijo zvezde na nebu Avguštinovem, zvezde krščanske vere. Spoznava, da krščanska vera mora biti prava.

Zelo veliko trpi. Po eni strani ga mikajo dobrine sveta, mika ga slava in ugled, vabijo ga užitki, katerih vera, ki jo škof milanski uči, ne odobrava, temveč graja in zametuje. Po drugi strani ga subi resnica.

Ta boj, to razdvojenost onih dni, to strašno stanje vedno oklevajočega podaja nepopisno lepo in duhovito in zaeno tako izrazito njegova knjiga, ki smo jo že omenili „Confessiones — Izpovedi“. Prav zato je ta knjiga ostala skozi 1500 let še vedno moderna in še vedno odgovarjajoča tudi človeku iz 20. stoletja. Prevedena je že neštetokrat v vse svetovne jezike. (Kakor se čuje, dobimo tudi Slovenci svojo prestavo).

Pri branju Pavlovega pisma do Rimljanov (13. poglavje, 13. v.), je njegovo izpreobrnjenje — gotovost. 24./25. aprila 387 se da krstiti in leto pozneje se vrne v Kartagino. Slede leta študija in resne priprave na duhovniško posvečenje. L. 391. je posvečen v Hippo za duhovnika in že malo časa kasneje postane pomožni škof — pri škofu Valeriju in po

njegovi smrti od leta 396.—430. vodi sam škofijo z neutrudljivo ljubeznijo, z brezprimerno požrtvovalnostjo, z gorečim sočutjem do ubogih in do sirot.

Toda zaeno neprestano piše in daje iz svojega bogastva duha. Krasni in duhoviti so njegovi govori in še danes očitujejo kot mrtva beseda, kako blesteč je moral biti Avguštin kot govornik. Sijajne so njegove polemike z različnimi krivoverci, polna jasnosti njegova modroslovnna dela.

Po mnogih trudih je zatisnil svoje oči 28. avg. 430. Iz njegovega duha je zajemal sv. Anton, sv. Tomaž Akvinski, zlasti pa še naš serafinski učenik — veliki sv. Bonaventura.

Temeljna njegova misel, ki jo je povdarjal že davno pred drugimi, je gotovost človeške zavesti kot podlaga vsega spoznanja. Istočasno je tudi volji, ne spoznanju — dal središčno mesto.

Njegovih del je enajst velikih knjig, katerih posamezne še danes niso zastarele.

Nam pa bodi prav njegovo življenje vzor moči božje milosti in da je prav tako srce pozneje zmožno velikih in največjih reči.

P. MODEST:

Viri božje milosti.

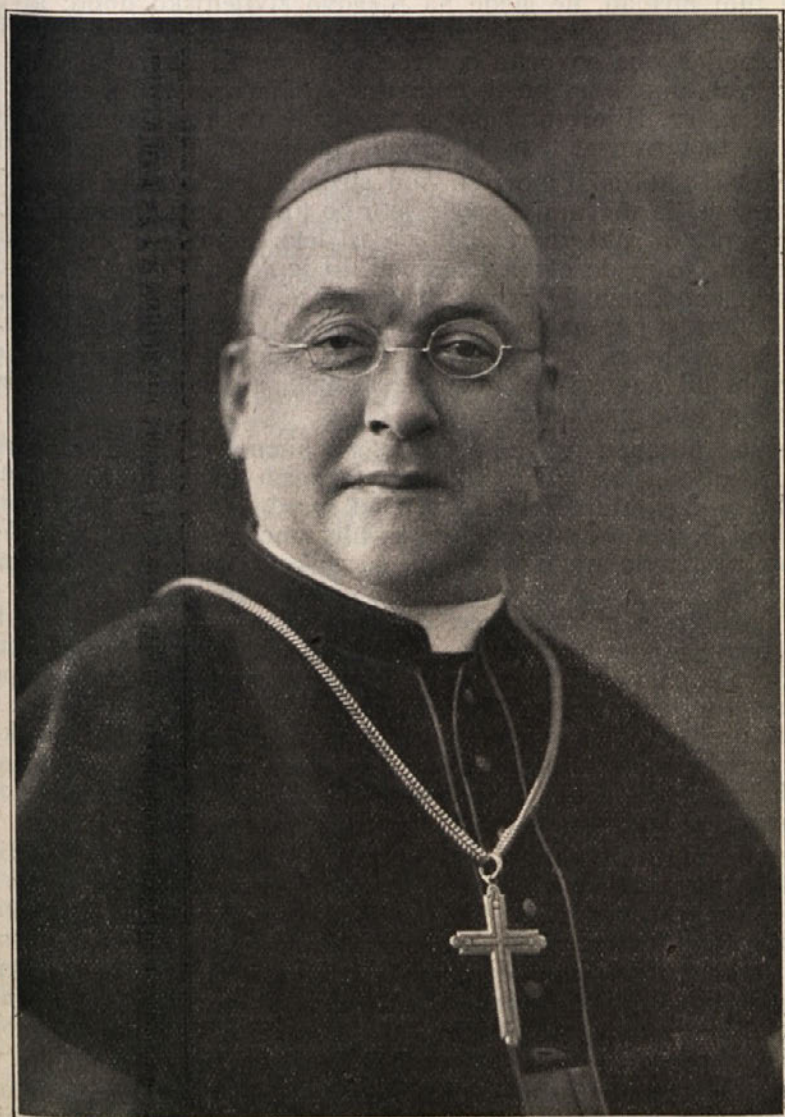
b) S v. b i r m a.

V Cerkvi je bilo od najstarejših časov vedno veljavno načelo, da je škof redni delivec zakramenta sv. birmе. Zapadna Cerkev se je tega sporočila tudi vedno stanovitno držala in je proti tistim, ki so hoteli delati izjeme, odločno nastopala. Tudi na vzhodu so se prvotno držali tega mnenja. Še sv. Janez Zlatoust izrecno pripisuje samo škofom pravico birmovanja. V poznejših časih pa se je polagoma spremenila ta navada; zakaj, kakor vemo, je že Fotij, carigrajski patrijarh, duhovnike, ki so birmovali, branil napram papeškemu poslaniku, češ da je to splošna navada.

Kako je vzhodna Cerkev pač mogla sprejeti navado, ki se od prvotnega in zapadnega sporočila tako zelo razlikuje? Neki nemški učenjak nam na to odgovarja in pravi, da je v grški Cerkvi pospeševalo navado, da so duhovniki birmovali, pojmovanje zakramenta sv. birmе. Pseudo-Dionizij je namreč v posvečevanju olja videl sestavne dele tega zakramenta; posvečeno olje samo je imelo zakramentalni značaj. Delitev sv. birmе je po tem pojmovanju bila zelo podobna delitvi sv. obhajila, zato so jo toliko laže prepustili duhovnikom.

V rimski Cerkvi pa so bili vedno mnenja, da je delitev sv. birmе predpravica škofova. To nam dokazuje obnašanje papeža Gregorija Velikega napram duhovnikom na Sardiniji. Le-ti so novokrščenca takoj po krstu tudi birmali, kar pa jim je papež v posebnem pismu prepovedal. Ker je vsled te odredbe zavladala velika nezadovoljnost, je papež dal posebno dovoljenje duhovnikom, da smejo birmati, ako škofa za to ne morejo dobiti.

Frančiškanski učenjak Aleksander Haleški je prvi jasno razložil, da je škof redni delivec sv. birmе, da pa papež more pooblastiti tudi navadnega duhovnika za izrednega delivca tega zakramenta. To načelo še dandanes velja. Če birmuje duhovnik, ki je od papeža pooblaščen, mora pooblastilno pismo v domačem jeziku javno v cerkvi prebrati.

PREVZVIŠENEMU IN PRESVITLEMU
GOSPODU

DR. ANDREJU KARLINU

VLADIKI LAVANTINSKEMU IN APOST. ADMINISTRATORJU PREKMURJA
TRETJEREDNIKU

ZA ZLATI SVEČENIŠKI JUBILEJ:

NA MNOGA

LETA!

Prvotno ni bilo nič določeno, koliko naj bo star tisti, ki hoče prejeti zakrament sv. birmе. Kdorkoli je prejel sv. krst, je takoj nato bil tudi birman, ne glede na njegovo življenjsko dobo: ali je bil morda še nedoleten otrok, ali pa že odrasel človek. Sv. Avguštin in papež Inocencij I. oba govorita o otrocih, ki sta jih birmovala. Če pa ni škof krščeval, ampak navaden duhovnik, so birmo pozneje enkrat delili. Tako piše že sv. Hijeronim, da je navada v Cerkvi, da potuje škof v manjša mesta birmovat tiste, ki so jih duhovniki in dijakoni krstili.

Nekateri škofijski zbori so pod strogimi cerkvenimi kaznimi naročali staršem, da morajo v prvem letu po krstu otroka poslati k birmi; drugi so zopet to zahtevo razširili na tri leta. Končno so zahtevali leta razločevanja, ko pride otrok k pameti, to je sedmo leto. To je odobril tudi rimski katekizem, ki pravi: primerno je, da se birma ne deli pred sedmim letom, da se pa tudi ne odlašá do dvanajstega leta. Možno je pa tudi še dandanes, da prejme otrok ta zakrament že pred sedmim letom, če bi bil namreč v smrtni nevarnosti, ali če bi se škofu iz važnega razloga tako prav zdelo.

Kakšne posebne priprave za sv. birmo včasih niso zahtevali. Nekateri škofje pa so izdali odloke, v katerih so naročali, da morajo otroci, ki so dopolnili deset ali več let, pred sv. birmo iti k spovedi. — Ponekod je bila tudi navada, da so birmanci morali biti tešč. To nas pač spominja samo na dejstvo, da so nekdam takoj po birmi prejeli sv. obhajilo.

V prvih časih je bil boter eden in isti pri birmi kakor pri krstu. Čimbolj pa se je večala razdalja od krsta do birmе, tembolj so bili pri slednji potrebni posebni botri; zakaj prvi so v tem času lahko že pomrli ali se izselili v druge kraje. Poseben odlok je določal, da sme vsak boter pripeljati pred škofa samo enega birmanca: moški dečka, ženska deklico; v posebnih slučajih pa največ dva. V sili pa je škof smel dovoliti enemu botru večje število birmancev. Pa tudi obratno je bilo določeno, da birmanec ni smel imeti več birmanskih botrov, kakor enega.

Med birmovanjem samim je moral boter svojo nogo položiti na desno nogo birmančevo ali, kakor je sedaj pri nas navada, desno roko na desno birmančevo ramo. Zelo star je že tudi običaj, da je boter po maziljenju s sv. krizmo birmancu ovil čelo z belim platnenim trakom, zato da je sv. krizmo zavaroval vsakega onečesčenja. Ko se je krizma posušila, je ovoj lahko odstranil, ako tega ni storil kak duhovnik že v cerkvi. Dandanes je to le redko kje še v navadi, ker za to določen duhovnik takoj po maziljenju temeljito izbriše birmančevo čelo.

Ker so v starih časih navadno krščevali o veliki noči in o binkoštih, zato so v tem času delili tudi zakrament sv. birmе. Pozneje pa, ko krst in birma nista bila več združena, so se še vedno radi naslanjali na častitljivo sporočilo s tem, da so obdržali omenjeni čas za delitev tega zakramenta. Tudi bela sobota se jim je zdela za to zelo primerna; ko so novokrščenci odložili belo obleko, so bili potrjeni z močjo Sv. Duha za duhovno bojevanje. Neki cerkveni pisatelj piše: „Krščenci naj pridejo šele sedmi dan po krstu k birmi, zaradi sedmih darov Sv. Duha, ki jih bodo pri birmi prejeli.“ — Četudi v poznejši dobi ni bilo določenega časa, vendar je Cerkev vedno želela in svetovala, naj se sv. birma deli o binkoštnem času. Tedaj nas namreč vse spominja prihoda Sv. Duha na apostole in na njegovo delovanje v prvotni Cerkvi. Dandanes je običajno, da se na binkoštno nedeljo vrši birmovanje v stolnih cerkvah.

Kraj, kjer so ta zakramenta delili, je bila od nekdanj škofijska cerkev. Pozneje pa tudi druge podeželske cerkve. Pri nekaterih večjih cerkvah so imeli tudi za to posebne prostore, konsignatorija imenovane. Zanimivo za naš bo omeniti, da so tudi v starokrščanski Saloni, mestu v Dalmaciji, imeli tak konsignatorij.

Kakšen je bil obred pri zakramentu sv. birmе? Najstarejše sporočilo o tem nam nudijo Apostolska dela 8, 14—17, kjer nam sveti pisatelj pripoveduje, da sta šla Peter in Janez v Samarijo, da sta tam za vernike molila, da bi prejeli Sv. Duha, in da sta polagala nanje roke. Polaganje rok je bil torej prvi sestavni del tega zakramenta, zakaj prihod Sv. Duha na birmance je sledil neposredno temu dejanju. Maziljenje s sv. oljem, s krizmo, v obliki križa na čelu, je Cerkev pozneje dodala, oziraje se na preroka Ezehiela 9, 5, kjer ga poziva Gospod, da naj gre skozi Jeruzalem in naj zaznamuje znamenje na čelu možem, ki zdihujejo in so žalostni radi krivic, ki se v njihovi sredi gode.

Na vzhodu so bolj poudarjali maziljenje, četudi polaganja rok niso opuščali. Mazilili pa birmance niso samo na čelu, marveč po celem telesu, ali pa vsaj po gotovih delih njegovih, kakor so: ušesa, nos, prsa. To postransko maziljenje so izvršili duhovniki, na kar so birmance postavili pred škofa, da ga je mazilil še na čelu in položil nanj svoje roke.

Škof je dal birmancu nekdanj tudi poljub miru; objel ga je in izgovoril besede: mir s teboj. Ker pa pri majhnih otrocih tega objema po predpisih niso mogli izvršiti, zato je zadostovalo, da se je škof birmance samo dotaknil. Iz tega je nastal sedanji običaj, da ga nalahno udari na lice. Kakor so nekoč plemiške mladeniče z viteškim udarcem proglašali za viteze, tako naj se tudi birmanec zaveda, da je postal vitez Jezusa Kristusa in bojevnik za njegovo sveto stvar.

P. ANGELIK:

Na globoko!

Kaj bi moral storiti, pa nisi storil?

Večkrat beremo v časopisih, kako se je podrla ta ali ona hiša, še predno je bila dozidana. Navadno je še pripomnjeno, da je toliko in toliko delavcev bilo zasutih ter pri tem izgubilo svoje življenje. Eden je zapustil ženo in štiri nepreskrbljene otroke, drugi ženo in šest nepreskrbljenih otrok, ostali so bili neporočeni. Na videz le suhoparna časniška novica. Toda kdo more popisati koliko gorja je skritega za besedami: žena in nepreskrbljeni otroci. Kdo bo te otroke vzgajal? Mati jih ne bo mogla, ker bo morala za kruhom. Postali bi drugače koristni udje človeške družbe, tako pa se lahko zgodi, da bodo stalni ali nestalni gostje državnih zavetišč, ki jim pravimo jetnišnice.

Glavno vprašanje je tu, kdo je kriv te nesreče. Podjetnik? Morda, če je zavedno kupil oziroma zidal s slabim stavbenim materijalom. Lahko pa, da se je on zanesel na tvrdko, od katere je blago naročil, pa je pri tisti tvrdki bil delavec, ki si je mislil: Za tako slabo plačo se pač ni vredno truditi. Napravil je svoje delo površno, čeprav na zunaj tega ni bilo videti. Toda še ne dozidana stavba se je podrla, ker je bilo ali nekje slabo zidano, ali je bila rabljena slaba opeka, slab cement, morda ni držal žebelj, ki je vezal dve tračnici, sploh, kdo to ve? Toda Eden je, ki pozna krivca in bo od njega zahteval odgovor, to je — Bog.

Vsi vemo, da so dve vrsti grehov, če kaj storimo, kar ne bi smeli, ali če kaj opustimo, kar bi morali storiti. In na to drugo vrsto grehov

silno radi pozabimo. Pred nekaterimi grehi se tresemo, samo če jih vidimo in uprav zato se jih tudi varujemo. Pri grehih opustitve ni kaj videti, ker obstoje prav v tem, da bi nekaj moralo biti storjeno, pa ni bilo. Zato ljudje pogosto zamenjujejo pojme ter mislijo, da so nedolžni, morda celi svetniki, zato ker niso nič hudega naredili, koliko reči pa so opustili, ki bi jih bili morali storiti, na to so pa čisto pozabili. Marsikateri, ki se smatra za nedolžnega, bi spoznal, da je kaj malo nedolžen, če bi pogledal malo bolj na globoko v svojo notranjost. Oglejmo si par zgledov!

Mnogi so že bili pri pridigah prisotni, toda pri tem niso pazili na to, kaj je pridigar govoril, in ko so šli iz cerkve, so odšli enaki, kakor so vstopili.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so pridigo poslušati. Seveda jim pridiga zato ni prav nič koristila. Enkrat pa bo Bog zahteval od njih sad pridige, pri kateri so bili, pa je niso slišali.

Mnogi so pri sv. maši, pa če bi jih vprašal, če so pri maši kaj molili, bi se morda ne spomnili. Dobro pa vedo, kdo vse je bil v cerkvi, kako dolgo se je ta ali oni spovedoval, kakšno obleko je imela ta ali ona oseba.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so potrebno zbranost pri sv. maši. Prišel bo dan, ko bo Bog od njih zahteval sadove sv. maš, katere bi bili lahko prejeli, pa jih niso po lastni krivdi.

Mnogi člani III. reda, kakor jasno kaže kronika III. reda, več kakor polovica, niso naročeni niti na lastno redovno glasilo „Cvetje“, čeprav so po vesti in po vodilu dolžni podpirati katoliški tisk. Pravijo sicer, da je 15 Din na leto preveč, toda če bi opazovali njihovo življenje bi videli, da leto za letom zapravijo z lahkim srcem za res nepotrebne stvari po več sto dinarjev.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so storiti svojo dolžnost. Prišel bo dan, ko bo Bog zahteval od njih račun od tega, kako so uporabljali svoje premoženje, kako so vršili svojo dolžnost širjenja katoliškega tiska. Njihovemu daru govora se je zahvaliti, da se je kaka vrsta mila ali kaka modna novost razširila v zadnjo gorsko vas, med tem ko jim je za dober tisk manjkalo besedi. Naloge, ki bi jih moglo vršiti „Cvetje“ in dober tisk sploh, pa jih po njihovi krivdi ne vrši, pridejo njim v račun.

Mnogi so tudi naročeni na „Cvetje“, pa ga ne berejo, ker baje nimajo časa, kljub temu pa vsak dan najdejo čas, da pogledajo v dnevne časopise, kdo je umrl, ali se oženil ali kako in kje se je ubil in najdejo celo čas, da se o teh in podobnih stvareh pogovore.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so storiti svojo dolžnost. Prišel bo dan, ko bo Bog od njih zahteval odgovor, kako so uporabili svoj čas, zahteval bo sadove, ki bi jih moralo roditi duhovno branje pri njih samih in pri drugih.

Takih in podobnih stvari bi lahko našteali še na stotine, pa naj to zadostuje. Zavedati se moramo, da nismo odgovorni samo za one posledice svojih dejanj ali opustitev, ki smo jih videli naprej, ampak tudi za one, ki bi jih morali videti. Ne samo zato, kaj smo storili, ampak tudi zato, kar bi lahko storili, pa nismo.

Nikogar ne maram plašiti, pač pa zbuditi vest glede grehov, ki jih človek stori, ako ne stori, kar bi bil dolžan storiti. Čudno, mnogi imajo silno tenko vest, ko gre za to, če so kaj hudega storili, to pa, da bodo morali dati odgovor tudi o takih grehih, ki so jih storili z opuščanjem. jim niti na misel ne pride. Med vzroki pogubljenja na sodni dan pa

Kristus našteva kar po vrsti pet takih grehov, ki pravzaprav niso bila slaba dejanja, ampak samo opustitev dejanj, ki bi jih dotični kristjani morali storiti, pa jih niso. Tisti, ki niso nasitili lačnih in napojili žejnih, pravzaprav niso nič hudega storili, pač pa so opustili, kar bi bili morali storiti, pa niso. Tudi te vrste grehi, torej niso malenkost.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

Sv. Frančišek, angelski veseljak.

Kdor uredi svoje življenje po smernicah božje modrosti, je naj-srečnejši in najzadovoljnejši človek. Ker služi Bogu in živi z Bogom v prijateljstvu, je vse njegovo življenje ožarjeno z nebeško lučjo in prepleteno z nebeškim veseljem. Zavest, da ima v nebesih neskončno dobrega Očeta, mu preganja iz srca sleherno žalost in bridkost ter ga napolnjuje s sladko tolažbo. Svetniki, ki so tako radi mislili na Boga ter tako pogosto obračali svoj pogled proti večni domovini, so bili večinoma sami veseli in zadovoljni ljudje. Eden izmed najbolj veselih svetnikov pa je menda sv. Frančišek Asiški, saj je bil sam vedno vesel ter je tudi druge navajal k veselju.

1. Sam je bil vedno vesel.

Frančišek je bil že po naravi veselega značaja. Kot otrok, še bolj pa kot mladenič je zelo rad zahajal med take tovariše, ki so radi prepevali, se šalili in se zabavali. Bil je že v mladosti veseljak v pravem pomenu besede. Vendar pa moramo takoj pristaviti, da je sicer ljubil veselice in zabave, da pa ni nikoli prekoračil meje dostojnosti ter se ni nikoli vdajal kaki grešni razuzdanosti. Njegovi življenjepisci izrecno poudarjajo, da je kljub svojemu mladostnemu veseljačenju ohranil svoje poštenje neomadeževano. Kakršen je bil v najlepših letih svoje mladostne dobe, tak je ostal tudi pozneje, ko se je posvetil bogoljubnemu in spokornemu življenju. Vse dni svojega življenja je bil dobre volje in veselega srca. Bil je sicer večkrat bolan, zadelo ga je marsikatero razočaranje in Bog mu je poslal veliko križev in težav, toda nikoli se ni vdal otožnosti ali čmernosti. Z neporušno ravnodušnostjo je prepeval razne pesmi ter se neprestano veselil in radoval, kakor da bi bilo življenje le zabava in igrača. Vsaka malenkost, na primer ptičica ali pa cvetka na travniku, mu je dala povod za veselje. Najbolj pa je njegovo srce prekipevalo radosti in veselja, kadar se je v molitvi razgovarjal z Bogom ali kadar se je lahko žrtvoval za Boga ali za bližnjega. Ko se mu je bližal zadnji trenutek življenja in ko je že slutil, da bo zdaj in zdaj pohitel k Bogu, svojemu Stvarniku, tedaj je začel prepevati 142. Davidov psalm ter je s pesmijo na ustnicah izdihnil svojo dušo in se preselil v večnost.

Iz Frančiškovega življenja se vidi, kako je lahko tudi tisti, ki hrepeni po krščanski popolnosti, zmeraj vesel in srečen. Pošteno veselje se da prav lepo združiti s svetostjo. Bolj ko se trudimo služiti Bogu in bolj ko si prizadevamo živeti po božjih zapovedih, tem več imamo povoda, da smo veseli in dobre volje. Kdor je v milosti božji in kdor upa postati po smrti deležen večne blaženosti v nebesih, ne more biti otožen in žalosten. Če smo res dobri kristjani, imamo nešteto vzrokov, da smo vedno veseli in dobre volje. Kako bi pač ne bili veseli, ko pa imamo v

nebesih dobrega Očeta, ki za nas tako ljubeznivo skrbi in ki nas ne bo nikoli zapustil brez pomoči, samo če mu bomo tudi mi ostali zvesti? Kako da bi se ne radovali, ko pa imamo dobro nebeško Mater Marijo, ki nas tako prisrčno ljubi, ko imamo toliko svetnikov-zaščitnikov, ki so vsi vsak trenutek pripravljeni nam pomagati? O, le bodimo zmeraj veseli, saj smo ustvarjeni za veselje! Pazimo pa, da bo naše veselje vsak čas tudi dostojno, pošteno in bogoljubno. V grehu nikar ne iščimo veselja, ker v grehu bi ne našli nič drugega, kakor samo razočaranje in pa pekočo vest! Iščimo ga v lepih pesmih in pošteni družbi, v božji narodi in domači družini, najbolj pa v Bogu in božjih rečeh, namreč v pobožni molitvi, v sv. zakramentih in pa pri službi božji. Najlepše in najčistejše veselje je veselje v Bogu in v tistih stvareh, ki so z Bogom v kaki zvezi. To je tisto veselje v Gospodu, h kateremu nas navdušuje sv. Pavel rekoč: „Veselite se vedno v Gospodu!“ (Flp 4, 4). Pokažimo ljudem, da je človek lahko pobožen in obenem tudi vesel. Resnična in prava pobožnost ni pusta in črna, ampak je polna svetega veselja in duhovne radosti.

2. Navajal je tudi druge k veselju.

Francišek pa ni bil vesel sam za sebe, marveč je skušal tudi druge spraviti v dobro voljo ter jim narediti kako veselje. Kadar je bil med svojimi sobrati, je na eden ali drug način poskrbel, da so se kaj smejali ali zabavali ali pa bili drugače dobre volje. Držal se je načela, da je veselje za redovnika neobhodno potrebno. Bil je namreč prepričan, da ne more hudobni duh tistemu redovniku, čigar srce je polno svetega veselja, prav nič škodovati. Če pa se redovnik vda malodušnosti in otožnosti, potem postane ali žrtev popolne melanholije ali pa si poišče kako ničemurno veselje. Ko je nekoč opazil, da se je neki brat držal zelo resno in otožno, mu je kar naravnost rekel: „Ne spodobi se, da bi se kak božji služabnik kazal pred ljudmi žalostnega in pustega, marveč se naj vedno pokaže vedrega. Svoje grehe premišljuj, objokuj in obžaluj pred Bogom v svoji celici. Ko pa se povrneš med brate, odloži svojo žalost ter se prilagodi drugim.“ Tudi svetne ljudi je skušal spraviti v dobro voljo. Njegovo občevanje z ljudmi je bilo tako prijazno in tako prisrčno, da so bili tudi najbolj pobiti in potrti ljudje čudovito potolaženi in pokrepčani, če so imeli kaj opravka s Franciškom. Zato so pa ljudje tako ljubili njegovo družbo, in njegov prihod je bil ljudem nekaj praznik veselja. Kamorkoli je prišel, povsod so se razjasnila lica in povsod je zavladalo veselo razpoloženje.

Kakor je sam občeval z ljudmi prijazno in ljubeznivo, tako je v svojem prvem vodilu predpisal tudi svojim bratom: „Bratje naj se varujejo, da se ne bodo na zunaj razodevali kot tožni in černi hinavci, marveč se naj pokažejo vesele v Gospodu, vedre in prijazne, kakor se spodobi.“ Še na smrtni postelji je priporočal svojim sinovom veselje rekoč: „Kaj so pač bratje drugega, kakor božji veseljaki, ki povzdigujejo in nagibljejo človeška srca k duhovnemu veselju?“ In res so Franciškov duhovni sinovi v vseh stoletjih razveseljevali ljudi s prijaznim občevanjem in z nedolžnimi šalami, s prepevanjem svetih pesmi in z gojitvijo cerkvene glasbe. Tako je postal Francišek apostol pravega in poštenega veselja.

Po veselju in zabavi hrepeni človeštvo. Žalibog, da iščejo ljudje veselje in zabavo v raznih pregrešnih stvareh, ki jih naredo še bolj nesrečne in še bolj nezadovoljne. Tisto veselje, ki ga nudi ljudem razuzdano meseno uživanje, čitanje nemoralnih spisov, predstavljanje ne-

sravnih gledališčnih iger, grdo govorjenje in neizmerno uživanje pijače, je pravzaprav smrt veselja. Zato izkažemo ljudem veliko dobroto in dragoceno uslugo, če jim poskrbimo poštenega in nedolžnega veselja, po katerem človeka niti ne boli glava niti ne peče slaba vest. Na pošten način razveseliti bližnjega ter ga spraviti v dobro voljo je dobro delo krščanske ljubezni in čisto v duhu krščanstva, saj nas opominja sv. Pavel: „Veselite se z veselimi in jokajte z jokajočimi.“ (Rimlj 12, 13).

Predvsem se potrudimo, da bomo razveseljevali ljudi z vsem svojim govorjenjem in obnašanjem. Kamorkoli nas pripelje pot, prinesimo vsaj žarek veselja s seboj, in s komurkoli imamo kaj opravka, pokažimo mu prijazno lice in privoščimo mu lepo besedo. Kadar pridemo v kako družbo, nikar se ne držimo pusto in černo, ampak bodimo veseli in kolikor mogoče prijazni. Pa tudi drugače bodimo apostoli veselja. Prirejajmo ljudem poštene veselice, navdušujmo jih k petju in glasbi, dajmo jim priložnosti, da se bodo od časa do časa prav od srca nasmejali ter se pošteno razvedrili. Prav posebno pa jih opozarjajmo na studence svetega veselja, namreč na molitev, na službo božjo in na razne cerkvene slovesnosti. Navajati ljudi k poštemu in nedolžnemu veselju se pravi odvracati jih od greha ter jih voditi k Bogu, ki je pravir vsega pravega veselja.

P. ROMAN:

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

Iznenada je povzel Tauroch zopet vprašanje, kam da Blaž misli iti na jesen.

„Kam mislim iti?“ Kam drugam, kakor veli geslo vseh brezdomcev: „S trebuhom za kruhom.“ Žene nimam, otrok nimam, nihče me pogrešal ne bo in za moje srce — kdo te bo vprašal? Nihče! Zato mislim na jesen, ko bo glavno delo opravljeno iti v Nürnberg. Vendar pa se mi zdi, da bo moje življenje precej drugačno kot poprej. Za marsikaj so se mi šele tu pri vas odprle oči. O marsičem nisem več tako prepričan kot sem bil poprej. Zato tudi javno več govoril ne bom. Toda za delavske pravice — se bom še boril in magari, da gre proti vsem in vsakomur.“

Tauroch mu na te ognjevitte besede le takole odvrne: „Hiter si, in vidi se ti, da si še mlad, zelo mlad. Zakaj to so sicer visokoleteče besede in jaz cenim vsako prepričanje, ki iz poštenega srca prihaja. Toda verjemi, da vzroki te strašne krivice življenja, ki te tako boli, pa mene nič manj, samo da jaz kot iz svoje starosti ven, boljše razumem, niso tam, kjer misliš ti. Ti si tisti večer rekel: Kako neznosno je to, da vera uči potrpljenje, pa si pozabil, da uči tudi z istim povdarkom pravičnost in poštenost. In v desetih božjih postavah je več kot človeška modrost, in šolskih klopi in otroške znanosti — je vsa modrost božja prelita v človeške besede. Le troje jih je Bog za se dal, ostalih sedem je za človeka. Pa ne pozabi, da je človek sebičen in grozno samsvoj. Oče je dober — otroci so slabi — in ne ubogajo. Zato prihaja nanje bridkost in stotergorje. Zato bodo tekle solze iz roda v rod. In tega tisoč Vidonijev spremeni ne bo, kakor tudi ta Blaž, ki z menoj ob Renu hodi, ne.“

Da bi se radi tega boriti nehal? O, ne. Pač pa mislim jaz, da borba več doseže, če iz ljubezni gradi in novo ustvarja, kakor pa če podira. O, vem, da tudi taki morajo biti, ki razdirajo, kar je gnilega — toda lepše delo je ljudem pomagati, da si skromno srečo z lastnimi rokami zgrade in nebo za blagoslov prosijo v preprostosti srca in žive vere.

Blaž je to modrovanje starega Taurocha molče poslušal. V maršičem mu je dal prav in priznati je moral, da tu na deželi, na tej blagoslovljeni zemlji, v tem čistem zraku, v šumenju gozdov in v šumenju bogate reke vsa rezkost revolucije mora zamreti... Tu družina dela in ima gotovost, da bo živela morda dovolj skromno — toda gotovost je, kakor hitro pa vase pogleda ga tisti grenki privid iz vzdušja dima in tovaren in mračnega predmestja noče zapustiti. In če jih je tukaj tisoč srečnih jih je ondi desetisoče, ki nikogar nimajo, ki bi se zanje potegnili. In dokler morem, tudi moram, videl sem, razumel sem, zato bi greh bil če ne bi hotel pomagati.

Lahko tudi pomagaš, če gradiš močno domačijo deseterim. Zemlja je bogata. Taurochovina ni majhna. In tako bi ti rekel — tu je Tauroch za spoznanje glas znižal, ker se mu je tresel — če te veseli, ostani čez zimo pri nas. Morda te druge misli prevzemo, moji otroci te imajo radi. Premisli. Povem ti pa, da Tauroch popotnega človeka še ni prosil.

Toda ti imaš ljubezen do zemlje in ljubezen do ljudi. Odkod ta tvoja kri, ali je ta slovenski rod tako čudno bogat in iskren, ali je Blaž Vidoni samo eden? Ali je oboje?

Blaž je videl pred seboj vstajati rožne zarje.

Tisto uro je Žanet šla vsa zatopljena domov in videla pred seboj novo pot, ki nanjo dosedaj še nikoli ni tako resno mislila — pot od doma v tujino, v prostrano, široko skrivnostno... Da bi domače polje in porenške vinograde morda zamenjala z božjimi.

Okoli oči pa bi človek lahko opazil če bi dobro pogledal nekaj grbic, ki so pričale o še neizjokanem ihtenju.

To so neizpete pesmi krvi in življenja.

IX.

Ko sta prišla s starim Taurochom domov, je bil Blaž ves bled.

In da ni bil brez vzroka to si lahko mislimo. Zakaj Blažu se je tisto popoldne odprl za kratek hip pogled v prelepo solnčno bodočnost. Na tej krasni zemlji, ki je tako bogata kakor plodna, naj bi bil on nekoč gospodar, če se morda katera izmed hčerk zanj odloči... To so bile sanje, ne več resnica. Da bi on brezdomec postal enkrat gospodar obsežne kmetije, da bi bil lahko kot majhen knez neodvisen, in samsvoji gospod — kako naj vse to doume.

In ni zastoj tam za zadnjim ovinkom pri vinogradih Blaž nekoliko postal in oba moža — eden star in malce upognjen, in vendar tako lep s svojo osivelo glavo — drugi mlad, stasit, velik in lep s svojimi jasnimi očmi — sta se zazrla kakor v zadregi nekam v daljo. Blaž se je tedaj sklonil in poljubil to staro, trdo roko, ki mu je nudila več kot dom — vso srečo zemlje... stari Tauroch je začutil na roki tople solze. pa roke ni odmaknil.

Da, pred Blažem so res vstajale rožne zarje. Tri imena — Marija, Žanet, Greta — tri zarje — pri zadnjem imenu mu je srce za hip zastalo.

Ti ubogo človeško srce! Neprestano sanja, neprestano hrepeni in vedno je nemirno. Če se za hip upokoji ob uresničeni želji, že je to premalo, več hoče, delj hoče, višje hoče. Sanje včeraj še vse zlate, se danes spremene v otožno preteklost. Premalo za to globoko srce — in vendar kako je drobno, pesti doraslega moža ne napolni. In ta večni nemir? Odkod to prihaja če ne od tam, odkoder vsi studenci vro in odkoder vsa lepota prihaja in je še vir zadnje modrosti in poslednje sreče. Kako je že rekel oni modri, bridko preizkušeni, iz nizkosti greha v sve-

lost porojeni Avguštin? „Nemirno je naše srce dokler ne počiva v tebi,
o Bog — — —

Blaž, kaj če tvoje zarje prekmalu cveto? Kaj če tvoje srce nemirno ostalo bo? Blaž, kaj — če Bog potoke tvojega srca, drugam napeljane ima?

On vseh teh vprašanj ne pozna. V zorenje žita, v trdo delo poletja mu sijejo oči in mu zveni pesem in ga boža smeh treh imen: Marija, Greta, Žanet.

Kako je postal v teh mesecih močan in kako kipi same moči in svežosti in zdravja! Ta zrak, delo na prostem, in solnce in voda, in še sreča, ki se mu smehlja — vse to vpliva nanj, da je njegov obraz tako svež in da je temno zagorelo lice tako prikupno.

Kakor v sanjah so minili poletni meseci in že stopa v deželo september.

Tedaj pred trgatvijo in po končani žetvi se pomikajo po Renu dolge verige tovornih parnikov naloženi do roba z žitom, žitom, žitom.

Prvi vlačilec z zategnjenim glasom kliče mornarjem na drugem, tretjem, šestem čolnu povelja. Prav počasi vozijo, in na vlačilcih so cele družine. Raz bregov pozdravljajo otroci in slabotno se čuje preko reke smeh, kratek odsekan krik, lajež psov in tu in tam klic matere.

Touroch je imel precej žita za na prodaj. In Blaž, kateremu je poveril Tauroch delo, da spravi močne vreče na obal do preprostega postajališča se je tu zopet izkazal. Skladanje raz breg na čolne je precej mučno in tudi nevarno in bilo je vendarle blizu sto vreč, in Blaž je prišel na pametno misel. Kar čez noč je postavil močno tramovje v obliki piramide — na vrhu je z velikim močnim vijakom, ki mu ga je napravil vaški kovač, pritržil povprečno dokaj dolgo bruno, ki se je vrtelo. Na obeh konceh pa je opremil bruno s škripci in mesto težkega dela nalaganja je s tremi možmi vreče samo pritržil na škipce in počasi so z vrvmi sukali breme do velikega čolna, kjer so vreče odpeli in pritegnili k sebi drugi konec bruna z novo vrečo.

Vsi so občudovali to Blaževo tako pametno zamisel in njegovo spretnost. Najbolj pa seveda stari Tauroch, ki je celo pri obedu некоč omenil in pohvalil vpričo vse družine, kar je bilo zopet povsem proti navadam na Taurochovini.

Prišli so celo sosedje in prosili, da bi ondi nalagali. Tauroch je s ponosom dovolil.

Vendar pa vse to Blaža ni prav nič prevzelo. Mirno je vršil svoje delo. Ker je bil močan, zdrav in spreten mu je šlo vse zelo hitro od rok.

Prišla je trgatev.

Kako je tedaj Porenje veselo! Kako postanejo tisti iztegnjeni griči, ki se v nedogled pno — ena sama pesem. Koliko smeha, koliko sveže mladosti — pa tudi razposajenosti in celo razigranosti, ki meja ne pozna. Toda to je od gospodarja odvisno.

In stari Tauroch je bil moder mož. Pač se mu je bliskalo oko v veselem ponosu. Plodna zemlja in on je bil majhen knez na tem koščku božjega sveta. In to bogastvo jeseni, ta sočnost grozdov, te stotere in stotere brente, ki so polnile njegove kleti z zlahtnim sokom. Tudi vino je izvažal in nekaj let sem je šlo v svet celo pod njegovim imenom s posebno znamko. Tisto trto je on sam vzgojil. Ni čuda, da je bil ponosen. In v ta ponos je vzhitela misel na Blaža in ponosna misel na bodočnost.

Posinovim ga in ena mojih hčera bo imela moža, ki bo vreden mojega imena in moje lepe zemlje. Dober je, se je sam s seboj raznežil, in lepo bi mi bilo na stara leta ob takem zetu. Če bo le hotel — pa kaj

bi ne hotel, se je razhudit sam pri sebi, ko bi sto gruntarskih sinov odličnih imen vse to že zdavnaj hotelo — pa ni hotela ne Marija, ne Žanet, ne Greta. In sedaj — ali bodo hotele?

Stari Tauroch je pri tej misli obstal. Še nikoli se ni razumel na skrivnosti dekliškega srca. Kaj on ve. Ampak Blaž je zastaven fant.

Sicer pa — jutri še ne bo ... in je šel spet nadzirat delavce, vrsto za vrsto.

In Marija? In Žanet? In Greta?

Marija je bila tiha in iskala miru v delu in pesmi, ki je ni pozabila. Samo tu in tam, ko je bila sama, so misli hitele, hitele in slikale bodočnost. Zvečer ji je bilo težko zaspati.

Žanet je postala nekoliko bleda in oči so dobile izraz kakor od onstran. Kadar je mogla je odšla h knjigam in k prijateljici v vasi. Tudi je že dvakrat pisala v Šangaj oni sestri misijonarki.

Greta je pela in bila dobre volje. — Tu in tam se je je lotila otožnost iz vzroka, ki ga sama ni poznala in tedaj je prišla zvečer k Marijini postelji in se pri njej izihtela ...

Tako so tekli dnevi in tedni.

(Dalje prih.)

P. MODEST:

Po Frančiškovih stopinjah.

VIII. Dobrotnik kaznjencem.

U smiljena ljubezen p. Lina je bila prav močno podobna materinski ljubezni. Z majhnimi, neznatnimi darovi je skušal večkrat presenetiti in razveseliti nesrečne kaznjence.

Če jim je kedaj mogel izročiti kak dar, kak kos obleke, ali kaj živil, se je vedno obnašal tako, kakor bi se opravičeval, da si kaj takega sploh upa ponuditi. Tudi večji darovi so mu bili vedno premajhni in pritoževal se je, kakor bi bila njegova krivda, da niso večji in obilnejši.

„In kako nežočuten je bil,“ je pripovedoval neki kaznjenc. „Nikdar si ni upal ponuditi kake jedi, ki bi bila samó v papir zavita. Ko sem po prestani težki bolezni ležal v bolnišnici, mi je z dovoljenjem zdravnika večkrat prinesel kaj dobrega od zunaj. Ubogi, ljubi p. Lin, kako se je trudil in koliko mu je bilo na tem, da mi je razjasnil in me prepričal, da to, kar prinaša, niso ostanki njegovega kosila, ali jedi, ki so drugim preostale. Pomislite, kako sem se začudil, ko nekega večera iz svojega čudovitega rokava ni potegnil samó velikega kosa slastne pečenke — še danes se mi sline cede po njej — ampak tudi svoj krožnik, svoje vilice, svoj nož, svoj namizni prt. Da, zasmejati sem se moral njegovi preveliki postrežljivosti, ko je postavil pred me celó posodico za sol in poper ...“

Zopet drugi kaznjenc pa je vedel povedati, kako je bilo takrat, ko so pričakovali škofovega obiska v kaznilnici. „Tisti dan popreje je p. Lin poklical mene in še nekega drugega, da sva mu pomagala okrasiti kapelo. Po lestvi gori in doli, sedaj tu, sedaj zopet tam, tako je šlo cel ljubi dan. Zvečer je bil truden, da se je komaj še držal pokoncu. Ubogi! Tudi midva sva bila izmučena. Še isti večer je že zelo pozno zopet prišel k „Sv. Frančišku“, noseč težko košaro na roki. Poklical naju je. Kaj vendar more imeti? — Prav dobro večerjo za vse tri in steklenjico toskanskega vina. Pozabil pa ni na krožnike in jedilno

rodje, da bi mogla tem udobneje ž njim skupaj večerjati. Z veseljem
sva mu cel dan pomagala; saj je bilo za naju tu notri to nekako raz-
vedrilo, njemu pa je bilo hudo, da bi mu bila morala zastoj delati.
Dasiravno je bil ves izmučen, vendar je kljub temu tekal okoli — Bog
ve, kako dolgo — da je izprosil te dobrote. Kako zadovoljen in iz srca
vesel je bil potem!“

Med kaznjenci je bil tudi neki zidar, ki se je takoj spomnil na
dogodek, ki ga je doživel s p. Linom. Pripovedoval je: „Nekoč sem dobil
povelje, da naj prebelim celico p. Lina. Paznik me je peljal na dolo-
čeno mesto in mi pokazal posodico mleka ter mi naročil, naj ga po-
mešam med belež. Meni pa je mleko dišalo, zato sem ga izpil, med belež
sem pa primešal vode. Mislil sem, da me nihče ni videl, pa vendar nek-
do me je moral opazovati; zakaj ko sem naslednjega dne zopet prišel,
da bi dokončal svoje delo, sem zapazil na mizi dve posodi bele kave,
gorke in sladke, in precejšen kos kruha. In kdo me je čakal? Kdo me
povabil, da naj ž njim jem? Pater Lin. — „Veš ti,“ mi je dejal precej
raztresen med tem, ko mi v oči naravnost ni hotel pogledati, „da ti
odkrito priznam, to mleko so pripravili prav za prav za belež, ne pa
nama za zajtrk. Toda dobiček bo pa vendarle dvojen, če ga midva spi-
jeva. Najprej bo utešil najin glad in naju okrepčal, potem pa tudi muhe
ne bodo imele paše na stenah moje celice. Ali ti morda drugače misliš?“

V tem mračnem posloplju se je zadnje leto nahajal tudi star rabin,
visoko izobražen mož, ki se je strogo držal svoje judovske vere. S pre-
prostim redovnikom pa se je hitro seznanil in polagoma se je vnelo med
njima res iskreno prijateljstvo. Kdorkoli ju je opazoval pri njunem med-
sebojnem razgovoru, se je moral čuditi iskrenosti, ki je vladala med
njima. To pa tem bolj, ker je bil rabin znan kot versko zelo nestrpen
človek.

Rabin je zbolel in p. Lin ga je obiskal še večkrat kakor druge bol-
nike. Tudi ponoči je navadno on sam bedel pri njem. Ko ga je neko
noč hotelo zadušiti, ga je izmučeni redovnik sam nesel k odprtemu oknu,
da bi ga sveži zrak zopet poživil. Ker mu je to dobro delo, je p. Lin
pozabil na svojo utrujenost, na vse načine je premagoval spanec, ki ga
je napadal, in delal družbo bolniku, dokler proti jutru ni zaželel iti zopet
v posteljo.

Nekaj dni potem se je v pozni ponočni uri p. Lin prikazal v eni
izmed najboljših kavaren in si naročil sladoleda. Vsi navzoči so se za-
čudeno ozrli nanj. Tudi uslužbenec je pomišljajal . . . ali naj ga prinese ali
ne. Da, da p. Lin resnično hoče sladoleda! — Pri „Sv. Frančišku“ leži
umirajoči rabin, ki si je v smrtnem boju zaželel tega krepčila, da si
olajša žgočo vročino. In p. Lina noben obzir do ljudi ni mogel zadržati,
da ne bi hitro izvršil telesnega dela usmiljenja ter tako pokazal svojo
dejansko ljubezen do bližnjega.

Rabin je kmalu nato umrl. Zunaj pred vrati je tiho jokal in molil
p. Lin, njegova služba je bila končana. Pri mrliču pa se je mudil judov-
ski duhovnik in opravljal svojo službo.

Ne samò za nedeljsko službo božjo v kaznilnici je p. Lin z vsò
vnemo skrbel, ampak je pospeševal tudi druge verske vaje, ki so nudile
veliko tolažbe in resnične spodbude ubogim jetnikom. Samò po nje-
govem prizadevanju so vpeljali maše-zadušnice za vsakim, ki je v ječi
umrl. Popreje so umrlega takoj po mrliškem ogledu zabili v raven in
brž odnesli na pokopališče, sedaj pa so se v kapeli kaznilnice vršili
verski obredi, pri katerih so bili navzoči vsi kaznjenci. Velikega po-

mena je bilo to zanje; moralni vpliv pogrebnih svečanosti se je pri njih kaj kmalu pokazal.

Njegova dobrodelna ljubezen pa ni nehala delovati, ko je jetnik že svojo kazen prestal. Kam z odpuščenimi kaznjenci? To vprašanje mu je stalo vedno pred očmi. Tak človek potrebuje prav vsega, da more svoje življenje v temeljih prenoviti in postati koristen član človeške družbe; potrebuje najprej obleke, da more takoj zamenjati zasovraženo kaznilniško odelo, potrebuje dela, da si vsaj za prvo silo more pomagati z zaslužkom.

Najbolj navadno je bilo, da jim je naložil krošnjo na ramo in jih poslal krošnjarit, ko jim je s pomočjo ljubeznivega sobrata, frančiškana p. Gabrijela preskrbel za prvo silo najptorebnejše robe.

Kje pa je dobil denar za vse to tak siromak, kakor je bil p. Lin? Ugane naj, kdor more! Naravno, da sam ni posedoval niti vinarja; ampak miru in pokoja si ni dal, dokler ni naprosil in nabral potrebne svote.

Včasi se je zatekel k temu ali onemu denarnemu zavodu v mestu Parmi. Podpisal je celo nekajkrat majhno menico za kakih dvesto ali tristo lir. Ko je obrok potekel, jo je točno vselej — pozabil plačati. Toda banke niso izvajale nikakih posledic, ker je bila menica, izročena p. Linu, zabeležena v knjigi pod rubriko: „Dobrodelnost“.

Odpuščenim kaznjencem je bil nekajkrat tudi za poroka, ne da bi bil kaj izgubil. Če ga je pa enkrat goljufalo, kdo bi se temu čudil? Petsto lir je bilo treba založiti za nekoga, da bi bil dobil primerno službo. Koliko truda je imel ubogi redovnik, da je to svoto skupaj spravil. Večji del tega denarja je izvabil od svojega redovnega predstojnika.

P. Lin je denar izročil in izgubil je vse, prav vse. Lopov je namreč v najkrajšem času okradel svojega gospodarja in pobegnil. P. Lin pa za njim! Posrečilo se mu je prav kmalu vjeti ptička in ga pripeljati nazaj v službo. Gospodar je seveda izjavil, da je z založenim denarjem njemu škoda poravnana in o kaki novi zaposlitvi tega ptička prvotno ni hotel ničesar slišati. Po novih obetih in zagotovilih, s katerimi p. Lin kar ni mogel nehati, se je gospodar udal in poskusili so še enkrat...

P. ADOLF:

Spomini iz misijonskega življenja.

O tem hotelu pravi Bedekerjeva popotna knjiga, da je hotel prve vrste, ter od januarja do marca tako prenapolnjen, da si morajo popotniki sobe naprej telegrafično naročiti. Sob ima 350. Lastnik kopeli ima 150 sob. Hotel ima več vrtov, dve restavraciji, lastno pošto, lastni telegraf in telefon, in lastno godbo celo leto. K obedu se mora priti v salonski, črni obleki. Najcenejša soba stane na dan 90 pijastrov (254 Din). Uračunjen je v tem zajterk, kosilo in večerja, toda brez pijače. Steklenica vina, pol litra, stane 15 pijastrov (42 Din). Lastnik hotela je neka angleška družba (Egyptian Hotels Company). Direktor hotela je Nemec; osovje povečini tudi nemško.

Tako pravi omenjena knjiga. To sem prepisal iz nje, da bravec ne bo mislil, da kaj pretiravam, ali tuje doživljam s svojimi mešam.

„Kako je to, da je toliko Nemcev nastavljenih v vašem hotelu,“ sem rekel nekoč g. Fuksu (Fuchs), blagajničarju tega hotela, ki je bil zelo prijazen in zgovoren gospod.

„To ni nič čudnega,“ mi odgovori. „Skoraj vsi hoteli v Kajiri, v Aleksandriji, v Port Saidu in v vseh večjih mestih Egipta, pa tudi drugod po angleških kolonijah so v nemških rokah. Tako tudi Šepertsev hotel. Naravno je, da so tudi uslužbenci večinoma naši rojaki.“

„Kako je to mogoče? Ali znajo vsi vaši Nemci angleško?“

„Da, mi vsi znamo angleško. Stvar namreč je taka. Nemčija je z ljudmi prenapolnjena. Veliko izmed nas jih mora iti po svetu s trebuhom za kruhom. Povsod sprejememo vsako službo. Prav veliko naših ljudi je gostilničarjev. Za to službo se je treba izvežbati, kakor za vsako drugo. Ker pa ima Angleška največ dežel na svetu, potrebuje tudi največ gostilničarjev. Zato je tudi ta obrt na Angleškem najbolj razvita. Treba je toraj iti v šolo na Angleško, učiti se za gostilničarja.“

Kedar je učenec doma izvršil ljudsko šolo, pa želi postati gostilničar, gre navadno v London, glavno mesto angleškega kraljestva, v gostilničarsko šolo. Ta naša šola je precej drugačna, kakor so druge šole; opira se samo na praktično, na delavno življenje.

Prva njegova služba na Angleškem je, da snaži gostom čevlje, pometa hodnike in čisti sobe v hotelu. Med tem se uči angleškega jezika in skrbno opazuje angleške navade in potrebe. Dolžnost njegova je, da se navadi popolnoma na karakter Angležev, na značaj tega ljudstva. Paziti mora na jezik, na molčečnost, da ne govori brez potrebe o tem, kar je videl, ali kar je slišal. Navaditi se mora na previdnost, da se ne umešava v zadeve drugih ljudi. Pred očmi mora imeti skrajno poštenost tudi v najmanjših stvareh. Gledati mora na zvestobo dane besede tudi takrat, kedar je stvar malenkostna in držati jo mora trdno, kakor da bi bila pri-sega. To so glavne poteze karakterja, značaja severnih narodov.

Š hodnika pride učenec v kuhinjo. Tu pomiva krožnike in skledе, snaži žlice, vilice in nože. Po obedu spravlja brisače, servijete in prte; pometa obednice in pivnice; briše okna, mize in stole.

Iz kuhinje pride v obednico. To je njegov višji razred. Tukaj pometa mize in pripravlja za obed. Ščasoma začne nositi na mizo jedi in pijače. Tukaj je treba velike gibčnosti in previdnosti, da ne preobrne kozarcev ali steklenic, da ne pobije krožnikov ali skled, da ne polije mize ali gostov.

Od leve strani gosta nosi na mizo jed in pijačo, od desne strani gosta pobira z mize krožnike, vilice, nože in drugo jedilno orodje.

Pri serviranju, streženju gostom, je zapovedano strogo molčanje. Brez resnične sile strežnik ne sme nikdar odpreti ust. Pač pa mora imeti odprte oči in nategovati ušesa. Predno gost odpre usta, strežnik že ve, kaj gost želi. Predno je gost spregovoril, mu je strežnik že postregel. To je velika umetnost.

Opomnim pa, pravi g. Fuchs, da Anglež pri mizi brez sile ne spregovori.

Nekoč sta skupaj popotovala neki Anglež in njegov prijatelj Nemec. Med obedom Nemec vpraša Angleža:

„Ali Vaš oče še živi?“

„Je mrtev,“ je bil kratek odgovor Angleža.

„Vaš pomilujem, da Vam je oče že umrl, ker gotovo še ni bil star, ker ste Vi še mladi,“ pravi zgovorni Nemec.

Jedla sta naprej; kar Nemec zopet vpraša:

„Kaj pa Vaša mati, ali se počuti dobro?“

„Je mrtva,“ se odreže Anglež in hiti jesti.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

P. KRIZOSTOM:

Kaj delajo naše sestre.

Dve leti je že preteklo 9. majnika, odkar so se naselile v Ljubljani franciškankе misijonarke Marijine. Tedaj jih je sprejel na kolo-dvoru provincijal p. Regalat. V imenu tretjega reda jih je pozdravila gospodična Kušar; zastopnice franciškanske kongregacije za gospodične so čč. Materam poklonile cvetja.

Prve dni so stanovale bele redovnice v hiši gospodične Kušar in nato v Marijanišču. 5. junija 1928. so si najele skromno stanovanje v Šiški. Še isti mesec se jim je pa posrečilo kupiti vilo g. Zemaneka v Gorupovi ulici št. 17. Že 2. oktobra so se sestre naselile v ta novi dom, ki jim ga je prihodnje jutro blagoslovil preč. p. provincijal.

Za kapelo je bila prikrojena majhna sobica, ki pa je komaj zado-stovala za redovnice. Samo ob sebi je umevno, da tako ni moglo ostati. Premajhno stanovanje je bilo treba razširiti, ker sicer bi sestre ne mogle začeti z udejstvovanjem svojih visokih načrtov.

Vilo so dvakrat povečale in jo preuredile v redovno hišo, ki so jo posvetile prebl. Devici Mariji v nebo vzeti. Postavile so kaj lično kapelico, ki je predeljena v dva dela. Prednji del je odločen za redovnice, zadnji pa za svetne ljudi, ki se morejo tu vsak dan udeleževati službe božje in počastiti najsv. Zakrament, ki je več ur dnevno izpostavljen v javno češčenje. Kakor hitro bo dovolj redovnic, da se bodo mogle zvrstiti za adoracijo pred sv. Rešnjim Telesom, bo v tej ljubeznivi kapelici vpeljana celodnevno češčenje Najsvetejšega.

Nad kapelo je dvorana, namenjena za ljubljanske deklice, ki se z največjim veseljem zbirajo vsako nedeljo popoldne pri dobrih sestrah. Sestre jih poučujejo brezplačno tuje jezike, se ž njimi na vrtu igrajo, ob štirih jim postrežejo s čajem in pecivom, ob pol šestih jih peljejo v kapelo k blagoslovu. Število deklic, ki zahajajo k sestram franciškankam, je vedno večje in tako so se že privadile, da jim je vedno hudo, ko morajo zvečer oditi domov. Najraje bi kar stalno bivale v samostanu. — Da bi pa našle te ljubeznive deklice svoj ideal v sv. Frančišku, smo ustanovili pretečeni mesec zvezo sestic sv. Klare, ki je podmladek III. reda za deklice, prav tako kot je zveza Frančiškovih križarjev podmladek III. reda za dečke. V kratkem bo prvi slovesni sprejem.

Zdaj v počitnicah pa prihajajo nekatere deklice vsako popoldne k sestram in se pri njih učijo šivati ter plesti.

Matere, če hočete imeti svoje hčere med počitnicami dobro shrajene, pošljite jih k frančiškankam! Igraje se bodo tam naučile veliko lepega za življenje.

Dne 3. marca t. l. so odprle sestre tudi ljudsko kuhinjo; ženske osebe, zlasti delavke dobe tu zadostno in zdravo hrano za neverjetno nizko ceno. V načrtu imajo frančiškanke tudi knjižnico, da bodo mogle izposojati deklicam koristne in zabavne knjige.

Pa bo dejal kdo: vse je zelo lepo, kar si nam povedal, toda od česa pa žive redovnice? Menda vendar ne od same ljubljanske megle? Samo dajati in nič prejemati — to vendar ne gre. Da — povedati vam moram, da žive Frančiškanke od dela svojih rok, kakor je to ukazal sv. Frančišek svojim sinovom. Bavijo se s slikarstvom, z umetnim vezenjem, šivanjem in poučevanjem raznih tujih jezikov (francoskega, italijanskega, nemškega ...) in še z marsičem.

V Ljubljano pa so prišle frančiškanke misijonarke Marijine z namenom, da bi nabirale slovenske mladenke za misijonski poklic (do zdaj se jih je oglasilo že zelo mnogo, sedem pa je že preoblečenih), da bi širile med ženstvom naše domovine frančiškanski ideal in ideal žrtev za spreobrnjenje ubogih poganov, da bi molile najsv. Zakrament v svoji kapeli in prosile blagoslova za misijone. Njih končni namen je podpirati zlasti delavske sloje v vsakem oziru.

Kajne, za visokimi cilji hite naše sestre frančiškanke. Mi jim želimo zvrhano mero božjega blagoslova v njihovem plemenitem delu med nami. Naj bi jim dobri Bog naklonil prav mnogo dobrotnikov in obudil posebno med našo žensko mladino prav mnogo redovnih policov za frančiškanske misijone.

P. KRIZOSTOM:

Beda, ki je ni moč popisati.

Toplo se zahvalim vsem, ki ste poslali za trpeče v kitajski provinci Scensi kak milodar. Bog vam stotero in tisočero povrni. Pa blagrujem vas, ker imate lahko zavest, da ste pomagali najbednejšim. Vesel sem, da moje pisanje v junijski številki „Cvetja“ ni bilo brezplodno.

Zadnje dni pa je prejela predstojnica frančiškank misijonark Marijinih v Ljubljani žalostno vest, da se je beda le-tam še povečala in da meji na skrajnost.

Zopet trkam na vaša srca in iskreno prosim vse, ki ste brali te moje vrstice, da molite za to nesrečno kitajsko pokrajino, ki ji preti vsled neprestanih grozot lakote in kužnih boleznih nevarnost, da popolnoma izumre.

Gospod Jezus, radi svoje predragocene Krvi se usmili teh najbednejših siromakov!

P. HUGO:

A. Splošni.

Papeži po narodnosti.

Ob smrti kardinala Merry del Vala je angleško časopisje poročalo, da je bil dvakrat kandidat za papeža in sicer prvi neitalijanski kandidat dotični časnikarji pač niso. Kdor je v zgodovini papeštva. Zgodovinarji cerkveno ali svetovno zgodovino še tako površno bral, ve, da smo že imeli appeže druge narodnosti. Mr. Goldstein, spreobrnjen ameriški jud in apostol katoliške misli, je dotičnim časnikarjem celo s številskimi dokazal, koliko je bilo drugorodnih papežev. Že prvi, Peter, ni bil Italijan, ampak jud. Pozneje je bilo 15 Francozov, 9 Grkov, 8 Špancev, 7 Nemcev, 5 azijskega pokoljenja, 3 iz Afrike, 2 iz Dalmacije, po 1 iz Anglije, Tracije, Portugalske in Holandije. Dalje pravi, da strogo vzeto, se niti sedanjí papež ne more imenovati Italijan, ker je bil rojen še v Avstriji. Isto bi lahko rekli tudi o Piju X. Toda glede tega se je pa Mr. Goldstein pokazal narodoznanca ameriškega tipa. Amerikancem so in so še Avstrijci narodnost in Dalmatinci tudi.

Preosnovanje papežkih vseučilišč.

Že lani je sv. oče imenoval posebno komisijo, ki naj bi proučila, kako bi se višja cerkvena bogoslovna učilišča preosnovala, da bi odgovarjala današnjim potrebam. V to komisijo so bili imenovani priznani šolniki svetne in redovne duhovščine. Frančiškanski red zastopata P. Augustin Gemelli, rektor milanskega

vseučilišča presv. Srca Jezusovega in P. Kurtscheid, generalni lektor kolegija sv. Antona v Rimu. Vsak član komisije dela svoj načrt. Te posamezne načrte potem na skupnih sejah pretresajo. To bo trajalo toliko časa, dokler se v enem načrtu ne zedinijo. Kako živahno komisija deluje se vidi iz tega, ker je imela od lanskega aprila do letošnjega januarja 16 skupnih sej. Iz tega, v čemer so se dosedaj zedinili, se vidi, da bo v prihodnje pot do časti bogoslovnega doktorja precej dolga in trnjeva. Kdor se bo potegoval za njo, bo moral študirati tri leta modroslovje, pet let bogoslovje, nato še eno leto modroslovje. Vsega skupaj tedaj deset let študija, po končani gimnaziji. Če vštejemo še ljudskošolska in gimnazijska leta, bi jih bilo najmanj 21.

Izredna proslava.

Na praznik sv. Petra in Pavla je bilo med drugimi za blažene proglašeni osem jezuitskih mučencev. Prelili so svojo kri za sv. vero v prvi polovici 17. stoletja, deloma v Kanadi, deloma na ameriškem ozemlju. Na dan, ko jim je bila v Rimu priznana čast altarjev so jih Amerikanci na ta način proslavili, da se je zastopnik jezuitskega reda, brat Jurij J. Feltes, s pilotom Jurijem Pickenpackom na misijonskem aeroplanu dvignil k poletu v 3000 milj oddaljene jezuitske misijone v Alaski. Vzlet se je slovesno vršil z Roosevelt letališča v New Yorku. Zbor indijanskih otrok raznih plemen je

popeval svoje pesmi, ko sta letalca vstopila in se začela dvigati. Letalo je P. Marquettova misijonska liga darovala škofu Crimontu v Alaski za misijonsko službo.

Družba Kristusa kralja.

Tako se imenuje neka ženska laiška redovna družba v Nemčiji. Ustanovljena je bila na praznik Kristusa kralja l. 1926. Urejena je po vzorcu III. reda. Njen namen je sebi živeti in drugim koristiti. Članice morejo postati le dekleta in vdove izobraženih stanov. Imajo sicer tri običajne redovne obljube, a ne žive skupaj, ampak vsaka na svojem domu in v svojem poklicu. Tudi kake redovne obleke ne nosijo. Z lepim zgledom, dobrohotno besedo in deli krščanskega usmiljenja skušajo vplivati na svojo okolico, v kateri se gibljejo. — Ne vem, kaj bi k temu dejal. Ali, da so take družbe nepotrebne, ko imamo preizkušen III. red. Ali pa, da so te vrste družbe, ki so začele zadnji čas na vseh straneh poganjati, zaušnica III. redu, ker se ne zaveda svoje naloge. Vsekako bo dobro, da si ob takih pojavih voditelji in članstvo III. reda nekoliko vest izpraša.

Verski mirovni dan.

Predsednik Severno - ameriških Združenih držav Hoover je s posebnim pismom odredil, naj se prošli 13. april praznuje kot „verski mirovni dan“. Ta dan se je rodil Tomaž Jefferson, tretji predsednik Združenih držav, odločni borec za versko svobodo in enakopravnost. Ker je ta vzor zadnje čase mnogim Amerikancem precej obledil, kar se je zlasti za časa zadnjih predsedniških volitev tako odurno pokazalo, ga hoče Hoover s tem verskim mirovnim dnevom znova oživiti. Sicer ga je zaenkrat samo za letos ukazal, a se bo najbrž za stalno uveljavil. Če bo lepa misel prodrla v duše in tam zamorila bacil verske nestrpnosti in predsodkov, ki so se kljub ustavno zajamčeni verski svobodi in enako-

pravnosti globoko zajedli vanje, potem bo prihodnji predsednik Zedinjenih držav katoličan — Alfred Smith. Zadnjič je samo radi tega tako porazno propadel, ker je izrazit katoličan. Sicer so pa katoličani pri sedanjih žalostnih delavskih razmerah zelo veseli, da je propadel. Kajti vse vladajoče mizerije bi bil kriv ne ravno predsednik Smith, ampak katoličan Smith in demokrat obenem.

Sadovi ameriške prohibicije.

V nekem malem mestu ameriške zvezne države Masachusets, so nedavno v polnočnih urah črne postave druga za drugo hitele proti mestnemu pokopališču. Ker se je to romanje v urah strahov le prepogosto vršilo, so nočni stražniki začeli postajati pozorni. Neko noč, ko je bila „pobožna“ družba zbrana, se še oni priplazijo za njo. In kaj so videli? Čez dvajset mladih mož in kakih deset mladih dam je v pokopališki kapeli veselo rajalo. Precejšnja zaloga opojnih pijač jim je užigala pogum, da jih ni bilo strah. Sami „boljši“ cvetovi so bili. Najbolj varno so ga tam pili, ker mrtvi molče. To so sadovi prisilne abstinence brez morale.

V boju z orlom.

Blizu Novare v italijanskih Alpah je tamkajšnji župnik sam pasel svojo malo čredo ovac, štirinožnih mislim. To je v Italiji nekaj navadnega. Naenkrat pade iz višin planinski orel-velikan med čredo. Zahotelo se mu je jagenčka, na katerega se je vrgel z viška. Ko župnik opazi zračnega roparja, se vrže nanj in mu s palico nalomi eno perot. Orel je izpustil svoj plen in se dvignil v zrak. Parkrat zakroži nad župnikovo glavo, kakor omoten, nato se pa navpik spusti nanj in začne s kremtlji obdelovati njegov obraz. Z nadčloveško silo ga je župnik ves krvav in razmesarjen obvladal in umoril. Drzni planinec je meril z razprostrtimi peruti sedem čevljev.

Dijakom v prevdarek.

Počitnice se bodo skoraj prevalele. Za gorami že rdi zarja novega šolskega leta. V tem času sredi počitnic in sredi gimnazijskega pota Bog marsikatero dijaško srce zase snubi, za svoj šotor miru — za samostan. Če tudi tvoje, ki boš to bral, premisli, prevdari in odloči se začasa. Ako te vleče v frančiškanski red, katerega vzori so ti itak znani, stopi v stik z našim provincijalnim vodstvom. Stori pa to čim prej, da boš po dovršenem novicijatu mogel v redu nadaljevati svoje gimnazijske študije. Tam gori v našem divnem Rocnu se ti bodo ob balzamičnem zraku širila pljuča, v priznano najboljših škofovih zavodih pa obzorje. Obrni se na: *Frančiškanski provincijalat v Ljubljani.*

Domače vesti.

Šolsko leto na našem domačem bogoslovju smo 26. jun. zaključili. Žetev je bolj slaba. Ne mislim glede učnih vspehov. Le dva imamo, ki sta dovršila in čakata poziva v dušno pastirstvo. To sta: P. Frančišek Ačko in P. Bazilij Stupnik. Novomašnika domačega pridelka nimamo nobenega. Le Amerikane, P. Jožef Čagran, kakor smo že poročali, je prišel do Glorije, ki nam je pa ni hotel tukaj zapeti, ampak se je 7. jul. odpeljal v Ameriko, da jo ali v New Yorku, ali na tamkajšnjih Brezjah zapoje. — Klerikov na državnih gimnazijah, deloma v Ljubljani, deloma v Mariboru, smo imeli 15. Vsi so „zdelali“, sedem z odliko, 7 s prav dobrim vspehom 1 z dobrim. Maturirali so trije, vsi v Mariboru. Ti so pa med tem dozorili tudi za slovesne redovne obljube, katere so na praznik presv. Srca Jezusovega položili v roke preč. P. provincijala. So pa: Fr. Ildefonz Langerholz, roj. v Stari Loki, Fr. Kornelj Gorše, roj. v Trstu, Fr. Silvin Lenartič, roj. v Mariboru.

Misijonski kolegij sv. Antona.

Na vigilijo sv. Antona je bil v Rimu slovesno blagoslovljen novi, odnosno bistveno povečani osrednji misijonski kolegij našega reda. Cel red je prispeval k njegovi zgradbi,

največ pa ameriški sobratje. Blagoslov je izvršil kardinal Van Rossum, misijonski, ali kakor navadno pravijo „rdeči papež“. Prisostvovala sta tudi kardinala Cerretti, protektor našega reda in Laurenti, prefekt kongregacije za sv. obrede. Slovesnosti se je udeležila cela vrsta rimskih prelatov, ter vrhovni predstojniki vseh redov, ki imajo v Rimu svoj sedež. Ker ima kolegij prostora za 300 misijonskih kandidatov, upamo, da bo število naših misijonarjev v doglednem času še bolj naraslo. Bo tudi treba, ker se redu izročajo vedno novi misijoni.

Naši novi misijonski predstojniki.

Apostolska prefektura Wuchang, na Kitajskem, ki jo oskrbujejo ameriški frančiškani, je postala samostojna misijonska škofija. Za škofa je bil imenovan dosedanji prefekt, P. Jožef Espelage, O. F. M. — Od apostolskega vikarijata Hankow je bila odcepljena misijonska prefektura Hwangchov in poverjena frančiškemu P. Rafaelu Cazzanelli. — Za apostolskega prefekta Somalije je bil mesto umrlega škofa Msg. Bigija, O. F. M. imenovan P. Fulgenc Lazati. — Bivšemu apostolskemu prefektu v Harbinu (Mandžurija), P. Gerardu Piotrowskemu, je poverjeno vodstvo samostojnega misijona na otoku Sahalinu. Ta misijon je sv. stolica poverila poljskim frančiškantom, takozvanim bernardinom.

Od Marije Angelské.

Kdor bo letos romal k Mariji Angeljski, ali Porcijunkuli, bo imel pri-liko si ogledati novo, umetniško pro-čelje te zibke frančiškanskega reda. Kakor znano je bilo staro pročelje l. 1832. po potresu razrušeno in le za silo popravljeno. Dolgo so že mi-slili na novo primerno fasado. Pred petimi leti so vendar začeli. Konec maja so delo završili. Dne 8. jun. je bil slovesni blagoslov, ki ga je izvršil kardinal Cerretti, protektor reda. Velicastne slovesnosti se je udeležila cela vrsta cerkvenih in civilnih do-stojanstvenikov, s častno četo voja-štva. Fasada je mogočno, umetniško delo priznanega umetnika Cezarja Bazzanija. Na vrhu se blesti bronast, bogato poslačen kip Marije Angelj-ske, sedem metrov visok, delo um-brijskega umetnika Viljema Cola-santi.

Varuhi božjega groba napadeni.

Ravno ko so se imeli začeti obredi velikega tedna v baziliki bo-žjega groba, so bili njeni varuhi frančiškani opozorjeni, da priprav-ljajo razkolniški Kopti napad nanje. Takoj so obvestili krajevno angle-ško policijo, kaj je v teku. Prosili so jo osebne in pravne zaščite. Toda angleški komisar se je obotavljal prej vmes poseči, dokler se ne izka-že, da je res kaj na govorici. Pozne-je je bilo deloma že prepozno. Kopti, za katerimi so stale tudi druge sekte, ki imajo nekaj malega pravic do obredov v baziliki, so hoteli izsiliti slovesni vhod vanjo, kar je pa proti pravnemu takoimenovanemu status quo. Ker jim pravni varuhi božjega groba tega niso mogli dopustiti, je prišlo do nasilja. Dva frančiškana sta bila pobita na tla. Eden, P. Got-фрид Hunt, je rojen Anglež. Policija je pozneje napravila red in sama odredila, po kakem redu naj se vrše velikonočni obredi. Ker je Grkom dala prvo mesto, ki spada latincem, so ti pri vladi energično protestirali proti kršenju svojih pravic.

Smrt na ameriških Brezjah.

Že drugič se je letos oglasila. Dne 27. febr. je pobrala mladega, nade-budnega patra Bonaventuro Sovin-skija, ki je bil sicer po rodu Slovak, a član našega tamkajšnjega komisa-rijata. Na kresni dan pa je pri ko-panju utonil kandidat za novinca-klerika, Martin Berlec. Doma je bil iz Podhruške pri Kamniku, znane dobre družine Berličevih, ki je dala že tri otroke sv. cerkvi: P. Evstahija, frančiškana v Kamniku, P. Antona, lazarista in S. Hermino, usmiljenko. Tudi najmlajši Martin je hotel na vsak način postati duhov-nik. Ker je bil že starejši, in tu še nimamo učnih zavodov za zapoznele poklice, se je odločil za Ameriko, samo da pride do svojega vzora. Lani, maja sta z urednikom „Cvetja“ skupaj potovala čez morje. Na je-sen je odšel v benediktinski kolegij v Atchison, Kans. Z odločno voljo je premagal početne težave radi je-zika in dobro dovršil prvo leto. Na počitnice se je vrnil v Lemont, k Mariji Pomagaj, kjer so ga porabili pri upravi Ave Marije. Proti večeru označenega dne se je hotel, kakor po navadi, malo v vodi ohladiti. Ne-daleč od samostana je namreč do 20 čevljev globok, opuščen kamno-lom, vedno poln vode. Zgornja plast je od solnca topla, spodnje pa vedno bolj mrzle. To je bilo zanj usodno. Brez besede je zginil v globino. Mlajši tovariš je hitel v samostan, kjer so bili ravno v koru. Telefon-sko pozvana požarna bramba z zdravnikom iz Lemonta je bila v četrť ure na mestu in ga takoj po-tegnila ven. Dve uri so mu vdiha-vali aksigen, a je bilo prepozno. Po-kopali so ga na lastnem samostan-skem pokopališču, v okrilju Marije Pomagaj. Počival bo med rojaki, četudi v tuji zemlji. Spričo njegove otroške pobožnosti, saj je bil vsaki dan pri sv. obhajilu, smo uverjeni, da bo prej v nebesih zapel Glorijo, kot bi jo bil na zemlji.

Londonski katoliški šoferji in sprevozniki avto-busov, organizirani v stanovsko bratovščino, so med 40 urno pobožnostjo v cerkvi sv. Ane 2. maja molili skupno uro.

VBertrand Conway, ameriški pavlist, ali „franciškanski brat sprave“, je v tridesetih letih svojega dela 6000 krivovercev pripeljal v katoliško cerkev. To je za misijonarja med modernimi pagani rekord.

Rimsko nagrado za najboljšo katarsko delo je letos dobil Amerikanec Viljem Marks Simpson Jr. Izdelal je kip sv. Frančiška. Tovarishi umetniki so mu odsvetovali se lotiti verskega, zlasti katol. predmeta, ki modernemu umetniku in še protestantu zraven ne obeta slave. A se ni dal pregovoriti in je vspel.

Mehiški bogoslovci, ki študirajo v Španiji, se pripravljajo na povratek v domovino, odkar ste se cerkev in država na podlagi konkordata sporazumeli.

Škofijska preiskava glede beatifikacije papeža Pija X. je končana. Zapisnik vsebuje 2000 strani. Sedaj ima zadevo v rokah kongregacija za sv. obrede.

Vameriškem št. Pavlu so začeli izdajati angleško besedilo vseh nedeljskih maš iz mašne knjige. Ker knjižnice niso drage, jih verni z veseljem kupujejo. To je praktično liturgično gibanje.

Holandski škofje so dali skupni proglas na duhovščino in verne, s pozivom, naj kolikor mogoče vsak pristopi v katoliško radio-zvezo, da potom močne organizacije dobe več ur za svojo propagando. Radio-postajo imajo skupno s protestanti.

Novoimenovani vrhovni poveljnik francoske armade general Weygan je prav tako vnet katoličan, kot njegov prednik slovit Foch. Radi-

kalni listi pa pišejo, da se v vojnem času kaj takega more dopustiti, ne pa v mirnih časih. Bi bilo prej nasprotno res.

V„Domu sv. Ignacija“, Moristown, nadškofija New York, je zadnji teden aprila 134 doktorjev-zdravnikov delalo duhovne vaje.

Amerikanci so sklenili, za svoje osrednje katoliško vseučilišče v Washingtonu zbrati 10 milijonov dolarjev. Upajo da bo šlo, kljub slabim delavskim razmeram.

Zevharističnega kongresa v Kartagini je nad 30.000 udeležencev poromalo v Hippo, na grob sv. Avguština.

Nova cerkev Matere dobrega sveta v Clevelandu je menda prva, v kateri so stalno inštalirani ojačevalci glasu, da najslabšega govornika lahko po vseh kotih slišijo.

VDetroitu, Michigan, Amerika je umrla gospa Kata. Schulte, katere tri hčerke, štiri sestre in štiri nečakinje so šle v samostan.

Usmiljenka S. Hirlanda Farmadi, ki je bila deset let v Ameriki, se je tam naučila avto voziti. Vrnila se na Mažarsko so ji sestre za materno hišo darovale avto. Ko je došla z njim v Hamburg, ga je zasedla in se z njim odpeljala v Šopronj.

Angleške oblasti v Palestini so napravile pogrom na komunistične agitatorje in jih precej aretirale. Med njimi sta tudi dva mlada Arabca, ki sta se za svoj poklic izvežbala v Rusiji.

Misijonska družba sv. Petra in Pavla, katere namen je vzgajati domači misijonski naraščaj, vzdržuje točasno 5537 misijonskih kandidatov.

Maroški sultan je odlikoval dve frančiškanki Marijini misijonarki za njih desetletno požrtvovalno delo po bolnišnicah.

MALI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

P. KRIZOSTOM:

Ti pa niso iz zadnje moke.

Ne smete misliti, da so dečki v *Starem trgu pri Ložu* kar tako — no recimo: kar tako iz zadnje moke. Kaj še! Zbrali so se ter se zmenili, da hočejo postati Frančiškovi križarji in to 25 najbolj korajžnih dečkov. Pa nikakor se niso zadovoljili, da bi jih sprejel v križarsko zvezo kdorkoli. Ne! Obrnili so se naravnost na našega prevzvišenega škofa dr. Rožmana ter mu napisali pisemce sledeče vsebine:

„Prevzvišeni gospod novi škof v Ljubljani! Pri nas smo se zbrali križarji sv. Frančiška. Prosimo, da bi nas Vi prišli sprejet. — Stari trg pri Ložu, 12. maja 1930. — Učenci osnovne šole Stari trg: Avsec Vinko, Truden Franc, Truden Dominik, Kraševac Franc, Božanc Ivan, Vales Stanko, Gorše Stanislav, Gregorič Alojz, Božanc Benjamin, Pavlič Stanko, Ovsec Andrej, Primšar Alojz, Škrbec Janez, Palčič Alojz, Onušič Franc, Mlakar Franc, Truden Janez, Truden Anton, Kovač Stanislav, Srpan Ludovik, Oražem Anton.“

Dostavim naj tu samo, da ti dečki tedaj niso imeli pri rokah ravno kakega posebno dehtečega in finega pisemskega papirja. Toda znali so si izvrstno pomagati. Iztrgali so list iz starega šolskega zvezka, napisali nanj svojo željo in list poslali škofu v Ljubljano.

Naš dobri nadpastir, ki mladino tako vroče ljubi, se tej odkritosrečni in junaški prošnji ni mogel upreti. Odpeljal se je v Stari trg, kjer je sprejel dne 6. julija t. l. 25 dečkov v zvezo Frančiškovih križarjev.

Ob pol desetih se je razvil iz župnišča v cerkev ljubek sprevod uniformiranih dečkov. Prevzvišeni je imel najprej prekrasen govor o viteštvu sv. Frančiška, v katerem je navduševal novospregemance k posnemanju njihovega vélikega poveljnika in očeta sv. Frančiška zlasti v resnični ljubezni do Gospoda Jezusa. Po govoru je bil sprejem v zvezo; presrečni dečki so prejeli iz škofovih rok pas, križec in sprejemnico. Ponosno in samozavestno je stopal vsak od oltarja na svoj prostor. Prav so imeli ti srečni dečki, da so bili ponosni, saj so postali Frančiškovi križarji in Gospodovi vitezi — kar ni majhna stvar. — Želimo jim samo eno, da bi namreč ta ponos vedno v srcu obdržali, da bi šli junaško za sv. Frančiškom, za njim, ki je s toliko nežnostjo ljubil Jezusa in Marijo. — Prelepo slovesnost je zaključila škofova pontifikalna sv. maša.

Upamo, da nam bodo Franciškovski križarji iz Starega trga prav kmalu poslali lep dopis za „Cvetje“, da bo celi naši domovini znano, kako ti dobri dečki živijo in kako hrabro se držijo.

Uniforma frančiškovih križarjev.

Dobil sem zadnje tedne zelo mnogo pisem z vprašanjem, kakšna da je uniforma Frančiškovih križarjev, ali z drugimi besedami: kakšno obleko nosijo križarji za svečane prilike. Poudariti moram, da ostane bistven znak Frančiškovih križarjev vedno blagoslovljeni pas, zakaj z njim so spojene vse milosti, ki jih naklanja sveta cerkev križarski zvezi. Ker torej uniforma ni nič bistvenega, ampak nekaj zunanjega, zato je popolnoma na prosto dano vsakemu voditelju Frančiškovih križarjev, ali jo za svoj okraj vpelje ali pa ne. Uniforma mora biti seveda povsod enaka, in sicer sledeča: hlačke in nogavice so bele, čevlji nizki, suknjič bel in poln zlatih našivov, plašček je lahko rožnat. Kroj je podoben noši španskih srednjeveških pažev. Oblečeni so torej križarji približno tako, kot sv. Frančišek v deški dobi. Na suknjič je prišit rjav križ. Rjava barva spominja na barvo Frančiškove redovne obleke. (Gospode voditelje prosim naj se obračajo za vsa navodila ali naročila na „Vodstvo Frančiškovih križarjev. Ljubljana, Frančiškanski samostan.“)

Rekel sem že prej, da ni uniforma za križarje neobhodno potrebna. Vendar jo pa zelo toplo priporočamo (vsaj za odbor), ker ima zelo vzvišen namen: dvigati namreč svečanost pri cerkvenih slovesnostih, procesijah, skupnih svetih obhajilih, sprejemih, slavnostnih akademijah itd. Geslo Frančiškovih križarjev naj bo: „Vse za Jezusa.“ Tudi svečano obleko naj nosi križar iz ljubezni do njega, v njegovo čast, da pripomore k večjemu sijaju bogoslužja. — Naj pripomnim še to, da je že letos za sv. Rešnje Telo pri frančiškanski procesiji v Ljubljani nastopila prav lepa četa Frančiškovih križarjev. Korakali so v skupinah po deset. Na čelu vsake skupine je stopal vodja z belo zastavo, v katero je všit zlat križ. Ljudje so občudovali križarje z velikim navdušenjem in marsikomu so zaigrale solze ganotja v očeh.

Taka je torej svečana uniforma križarjev. Ker stroškov za to obleko ne bo zmogel vsak, zato smo napravili še preprosto uniformo, ki si jo bo z lahkoto omislil sleherni Frančiškov križar. To drugo uniformo bom pa popisal prihodnjič.

To vam je bil junak.

Od jutra do večera je bil v vasi neprestano dirindaj. Skozi vas so korakali vojaki, ki so imeli v bližini vasi orožne vaje.

Večerilo se je. Ob košatem grmovju, ki je rastlo blizu prvih vaških hiš, je sedelo deset vojakov. Njihova naloga je bila paziti na mimoidoče. Pri tem so se pa seveda po svoje zabavali.

„Kaj?“ je vprašal starejši vojak svojega mladega tovariša. „Ali stanuje res tvoja mati v onem selu tam, ki leži samo uro hoda od tod? Zakaj je pa ne obišeš?“

Mladenič odgovori: „Zdaj smo vendar v vojni službi in stotnik nam je dejal, da je vsak dopust izključen.“

Oni drugi pa se je zakrohotal: „Ha, ha, ha. To si še mlad. Pa neumen, neumen šele. Če bi bil na tvojem mestu, bi si znal dobiti precej par dni dopusta.“

„Kako pa?“ je vprašal mladenič radovedno.

„Stvar je zelo enostavna,“ je odvrnil starejši. „Rekel bi stotniku, da mi je mati nevarno zbolela in da bi jo rad obiskal.“

„To bi bila vendar laž!“ je kriknil mladi vojak.

„Ha, ha. Laž! Ali je taka majhna laž kaj hudega?“ se je zarežal tovariš in obraz se mu je grdo spacil.

Mladenič pa se je vzravnal; jasno je pogledal svojemu zapeljivcu v obraz in krepko je vzkliknil:

„Vsaka laž je sramota za človeka; jaz nikdar ne lažem.“

„Izvrstno, sin moj!“ je zadel glas iz bližine in izza grmovja je stopil stotnik, ki je ležal v senci in je pogovor obeh vojakov prav dobro slišal. „Jutri zjutraj lahko obiščeš svojo mater,“ je nadaljeval. „Lepo jo pozdravi in ji povej, kako si prišel do dopusta. Boš videl, kako bo vesela. Kdor ljubi resnico, je v vsakem oziru pošten človek. Ti pa,“ in obrnil se je do starejšega vojaka, „ti boš pa jutri kaznovan, ker si hotel tovariša zapeljati v laž.“ Tako se je tudi zgodilo. — — —

To vam je bil junak ta mladi vojak — ali ne? Tudi ti, Frančiškov križar, si vojak, celo Kristusov vojak. Vsaka laž je velika sramota že za navadnega vojaka, koliko večja za Kristusovega. Ali bi ti mogel čisto mirno reči: „Frančiškov križar sem — zato pa tudi nikdar ne lažem?“

P. HUGO:

Sv. Anton v Rocnem.

Instalirali smo ga že. Najprej Jezusa, potem njega. Gotovo so že stoletja pretekla, odkar v Rocnem za Jezusa ni bilo več mesta. V Valtorjevem času, in najbrž še dolgo potem, je imel tam svojo kapelo, na katere altar je vsaj tu in tam stopil. Danes o tej kapelici ni več sledu. Sedaj ima pač svojo hišico, tabernakelj, čeravno izposojen, ne pa še končno določene kapelice. Eno sobo smo v ta namen priredili. Saj brez njega bi bilo celo tam dolg čas, dasi je lepo. Kjer biva kaka samostanska družina, mora biti On sredi nje, drugače ji manjka duše.

Iznad tabernaklja pa gleda sv. Anton. Majhen je še, da se komaj vidi iz cvetja, katerega je ondi obilo. Saj nekateri celo mislijo, da Rocno (Ruzing) ni družega kot Rožnik. Slovničarji s to razlago najbrž ne bodo zadovoljni. Naj oni preštudirajo odkod, mi imamo druge nujnejše skrbi. Prvotno, kakor veste, smo nameravali kapelico posvetiti presv. Srcu Jezusovemu, kolegij pa sv. Antonu. Toda premislili smo se. Tudi kapelica bo njegova. Brali smo, da mu mislijo bratje Hrvati za njegov jubilej postaviti kar tri cerkve. To nas je spodbodlo, da mu hočemo posvetiti vsaj eno kapelo. Treba se bo pa hitro obrniti. September bo kmalu tu. Dolej mora biti začasna kapelica prosta za stanovanjsko sobo. A kam naj premestimo Jezusa in sv. Antona?

V ječo bosta morala. Ne zgražajte se. Pri starih gradovih so tudi ječe, kjer so nekdanj zdihovali razni grešni in po milosti valptov tudi nedolžni grajski podaniki. V Rocnem se je ta ječa še ohranila. Je ločeno poslopje, z dokaj močnim zidom. To smo določili za kapelo. Le škoda, da ni večja, z našega stališča mislim. Treba jo bo izdatno potegniti in če bo mogoče tudi razširiti. Sedanja soba je celo za kor premajhna, kjer bo samostanska družina opravljala svoje duhovske in redovne molitve.

Ker so tisti Ribničanje, ki so si znali v takih slučajih za ceno par jopičev pomagati, gotovo že izumrli, bomo morali na drugi način poskrbeti za najpotrebnejši prostor. Upamo, da ima med nami sv. Anton toliko kredita, da ga ne bomo pustili v nekdanji samo očiščeni in prebarvani ječi, ampak mu bomo vsaj za 700 letnico oskrbeli dostojnejše stanovanje. Zato, kdor se mu je namenil za to slovesno priliko kolikor-toliko oddolžiti in se mu še z naprej priporočiti, naj gleda, da bo vsaj en tucat kosov opeke plačal za njegovo jubilejno kapelo.

Doslej so se odzvali sledeči:

G. Mirko Kejžar, Maribor Din 1000. Neimenovan, Ljubljana Din 1000. Emilijan Dovgan, žup. upravitelj Šmihel nad Mozirjem Din 1000. Miss Mary Danič, New York Din 283. Miloš Šmid, župnik Solčava Din 200. Gašparič Jakob, župnik Trbovlje Din 200. Marijina družba gospodičen pri frančiškanih v Ljubljani Din 200. Župni uradi Ormož, sv. Miklavž pri Slov. gradcu po Din 100. Mikolič Jurij župnik, Luče Din 100. Smodiš Stefan, Beltinci Din 100. Reščič Ivan kurat, Gorica Din 87.50 (Lir 30). Demšar Anton, Železniki Din 60. Pečenko Alojzija, Gorica Din 58 (Lir 20), M. D. Din 30. Neimenovana Ljubljana, po P. Romanu Din 20 in dve srebrni kroni. Ta neznana blaga duša je obljubila mesečni prispevek. Župni urad Sromlje Din 20. Neimenovana Din 20. Flora Pleterky, Brežice Din 20. Župni urad Loka pri Zid. mostu in župni urad Št. Andraž v Halozah po Din 10. Neimenovana Din 12.

Neimenovana iz Maribora po P. Filipu Din 1000. P. Emilijan Dovgan v Nazarju Din 580. Župni urad Device Marije v Polju pri Ljubljani Din 300. Župni urad v Cerkljah na Gorenjskem Din 200. Ercigoj Jakob iz Kostanjevice na Krki Din 115. Rožman Janez, župnik v Zavodnjah. Šoštanj Din 100. Rogelj Jožef, župnik v Nemški Loki, Din 100. Župni urad sv. Jurija na Pesnici Din 100. Neimenovana iz Maribora po P. Gvidonu Din 100. Neimenovan po P. Piju Din 100. Jan. Kunauer, župnik na Golem, Din 100. Zabret Valentin, dekan v Št. Vidu, Din 100. Neimenovana iz Ljubljane po P. Romanu Din 100. Neimenovana po P. Hugonu Din 100. Neimenovana iz Ljubljane po P. Hugonu Din 100. Fortuna Marija iz Ljubljane po P. Angeliku Din 100. Neimenovana iz Ljubljane po P. Hugonu Din 100. Pletersky Flora iz Brežic Din 100. Dr. Matija Lavrenčič, stareš. okr. sodišča v Kočevju Din 50. Anton Podvinski, dekan v Zavrčah, Din 50. Tretji red Sv. Tomaža pri Ormožu Din 50. Antonija Mrčun iz Bišč Din 50. Gregorič Marija Din 50. Župni urad Sv. Florijana v Doliču Din 50. Župni urad Razbor pri Slovenjgradcu Din 50. Neimenovana iz Doba pri Domžalah Din 40. Neimenovana iz Mengša Din 30. Franc Zbašnik, upokojeni župnik v Hrastju, Kranj, Din 30. Rehar Josip, župnik v Guštanju, Din 30. Brešar Jožef, župnik v Velesovem, Din 30. Neimenovana iz Milana Din 29.60. Župni urad Artiče Din 25. Ivan Lovšin, župnik v Planini pri Rakeku, Din 25. Simon Simonc iz Ljubnega Din 20. Krajnik Ivan, župnik v Kotljah v Mež. dolini, Din 20. Čadež Viktor, župnik v Mekinjah, Din 20. Filipič Janez, župnik v Krškem, Din 20. Ga. Pintar iz Novega mesta Din 20. Župni urad Št. Vid. Mislinje Din 12. Neimenovan po P. Hugonu Din 10. Hočevar Francišek iz Splita Din 10. Blaž Brdnik, župnik iz sv. Ožbolta, Din 10.

Nekateri so izrazili posebne prošnje za devetdnevnicu, drugi ne. Za vse, ki kaj darujejo, ali se posebej priporočijo ali ne, se opravlja. Vsem skupaj na priprošnjo sv. Antona:

Bog stotero povrni!

VPRASALNI KOTICEK

P. HUGO:

1. Ali res ne gre v vice, kdor dobi na zadnjo uro popolni odpustek?

— N. M.

Ne, če res dobi popolni odpustek in potem ni več grešil. S tem pa seveda ni rečeno, da ga vsak dobi, kateremu se da papežev blagoslov s popolnim odpustom, ali je kako drugače opravičen do njega.

2. Ali gre res vsak v vice? — N. M.

Nikjer ni rečeno, da vsak. Gotovo so med svetniškimi dušami, ki so šle naravnost v nebesa. A tudi te ne vse. Kdor tukaj plača svoj dolg do zadnjega vinarja, ga mu ne bo treba v vicah plačevati.

3. Ali moremo res tretjeredniki nabirati porcijunkulske odpustke v cerkvah, kjer je ustanovljen tretji red? — E. P.

Da, tretjeredniki res, ne pa drugi verni, če cerkev nima privilegija za vse. A v dotični cerkvi mora biti ta dan kaka porcijunkulska pobožnost.

4. Ali je res, da tretjeredniki lahko nabiramo porcijunkulske odpustke tudi v domači župni cerkvi, če ravno v župniji ni ustanovljen tretji red? — E. P.

Da, tudi to je res, pod pogojem, da ni v bližini kake druge cerkve, ki bi imela pravico do porcijunkulskih odpustkov.

5. Ali more tisti, ki je na dan porcijunkule, t. j. 2. avgusta nabiral porcijunkulske odpustke, iste dobiti v kaki drugi cerkvi sledečo nedeljo, na katero je bila porcijunkula prestavljena?

Da, po najnovejših določilih je to možno. (Gl. Jus. Pont. a. X. F. 1. 1930. p. 12.)

P. ANGELIK:

Kronika III. reda.

ŠKALE, okr. Marija Nazaret; ust. 13. 9. 1910; v oditelj: Rotner Ivan, župnik; odbor: Silovšek Franc, Oštir Ivan, Brezlan Jernej, Aristovnik Cecilija, Strahovnik Marija, Špeh Marija, Kumer Rozalija, Šaloven Marija; število članov: moških 28, ženskih 213; naročnikov Cvetja: 39; delujoča odseka: časniški in bolniški; okoliš skupščine: 3066 duš.

SV. TROJICA V SLOVENSKIH GORICAH, okr. Sv. Trojica v Slovenskih goricah; ust. 1854; v oditelj: Hamler P. Elekt O. F. M.; odbor: Satler Franc, Rozman Terezija, Kos Antonija, Križan Terezija, Vogrin Antonija, Markrab Barba, Jagrič Antonija, Bračič Frančiška; število članov: moških 37, ženskih 210, v novicijatu 9; naroč-

nikov Cvetja: 70; delujoča odseka: bralni, misijonski; okoliš skupščine: 1800 duš.

JEZICA, okr. Ljubljana; ust. 4. 10. 1897; voditelj: Košir Franc, župnik; odbor: Šime Marija, Pečar Marija, Presetnik Marija, Sitar Marija, Smrke Marija; število članov: moških 3, ženskih 40; naročnikov Cvetja: 48; okoliš skupščine: 1800 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Stari trg pri Slovenjgradcu: Živortnik Terezija, Jakop Marija. — Celje: Dimec Franc, Rahle Florijan, Jošt Marija, Prevoljšek Terezija, Jazbinšek Urša, Podergajs Eva, Trobiš Jakob, Zorko Urša. — Sv. Tomaž pri Ormožu: Goričan Franc, Ambrož Franc, Škrjanec Liza. Novak Marija, Munda Marija, Hojnik Julijana, Vrčar Monika. — Breznica: Pristov Ivana, Tušar Helena, Zemlja Jera, Fajfar Marija, Mežek Marija, Bohinc Katarina, Šebat Helena, Župan Alojzij. „ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13).

Razno.

PROŠNJE IN ZAHVALE.

Skrbna mati priporoča svojega sina dijaka presv. Srcu Jezusovemu in sv. Mali Tereziki, da bi mu Bog ohranil veselje do redovnega stanu in da bi ga videla preoblečenega. — M. N. se priporoča presv. Srcu J., sv. Antonu in Mali cvetki, vsaj za toliko zdravja, da bi mogla domača dela opravljati. — F. P. se priporoča sv. Antonu, da bi se našel kupec za domače podjetje in večih drugih zadevah. Pravi, da jo je zadnjič, ko je prosila sv. Antona in poslala svoj dar za Rocno, uslišana. Zato je sedaj isto storila. — N. N. se priporoča presv. Srcu J., sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v stiski. — F. H. iz Splita priporoča v molitev svojo mater. — A. M. Bišče 13, se priporoča v molitev v družinskih zadevah. — Vsi ti so darovali za Rocno, kakor poročamo na dotičnem mestu. Njih prošnje naj tedaj bratje kleriki vključijo v devetdnevno.

DAROVI:

A. Za frančiškanske misijone:

Skupščina III. reda v Trziču za frančiškanke misijonarke na Kijatskem Din 250. Neimenovana iz Kamnika za odkup petih dečkov in ene deklice (Mihael, Gabrijel, Rafael, Jožef, Jurij in Marija), Din 247. Neimenovana po P. Romanu Din 100. Koželj Ana iz Kamnika za odkup dveh poganskih dečkov (Jožef, Frančišek) Din 100. Za misijonske razglednice po P. Hugonu Din 50. Iz Milana za frančiškanke misijonarke v Scensi Din 43. Neimenovan za misijone P. Baptista Turka po P. Hugonu Din 40. Neimenovana iz Kamnika Din 30. Franc Hiersche, župnik v pokoju, Polzela, za zamorske misijone Din 30. Svetelj Marija iz Kamnika za frančiškanske misijone Din 25. Neimenovana iz Kamnika Din 20.

B. Za armado sv. Križa:

Iz Kamnika: Majdič Marjeta, Bore Terezija, Hvale Marija, Vehovec Lucija po Din 10. Zalokar Frančiška Din 8. Vehovec Rozalija Din 5.

C. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

Zakošek Ivan, Venčeslav, Slovenska Bistrica Din 200. Neimenovani Din 50. Neimenovana Din 50. Neimenovani iz Ljubljane po P. Hugonu Din 40.